

De Verkenner

No. 11, November 1940

26e Jaargang

GEILLUSTREERD MAANDBLAD - REDACTEUR JAN SCHAAP

REDACTIE-ADRES: LUBECKSTRAAT 26, DEN HAAG

ADMINISTRATIE: SCHEFFERDRUKKERIJ - DORDRECHT - WIJNSTRAAT 47 - TELEFOON 5700 - POSTREKENING 2456

ADVERTENTIES: B. WESSEL - MAUVESTRAAT 32 - DEN HAAG - TEL. 776978

Abonnementsprijs: bij vooruitbetaling f 2.50 p. jaar; f 1.40 p. 1/2 jaar; luxe uitgave f 4.- p. jaar; Koloniën en Buitenland f 3.- p. jaar
Oost Ind. Editie: Red. F. J. v. d. Veer, Bengawanstr. 5, Soerabaja; Administratie: H.B. Kantoor „De N. I. Padv.“, Tjikini 26, Batavia(C)

HISTORISCH

De geest van den ouden Hadjih

door TON SCHILLING

Allah il-Allah!

Misschien was de Natuur wel van invloed op de bevolking, want ze was even onverzoenlijk en wild. De oerwouden strekten zich mijlenver uit over de heuvels van het Kosambische, alleen hier en daar onderbroken door wijde lalangvelden.

Vanaf de verandah van mijn paalwoning had ik een ver uitzicht over de zwaar-geaccentueerde omgeving, tot waar ze in de blauwige einders verloren ging in de siddering van de hittegolven. Rechts van het huis stonden de barakken van de koelie's, die ik van de kust had medegenomen. Werkvolk te recrutereren uit de bevolking was ten eenenmale onmogelijk; de propaganda van enkele fanatieke hadjih's bleek sterker dan de harde guldens van het Gouvernement.

De Krawangers van dien tijd waren bepaald onverzoenlijk. We kregen niets van hen gedaan; de bezendingen, die we eens in de twee weken uit de geciviliseerde streek kregen, bestonden in hoofdzaak uit flesschen spuitwater en ingeblikte levensmiddelen. Spuitwater was goed voor alles; je kon er je 's ochtends mee wasschen (baden ging niet, dan zou je te veel verspillen van het kostelijke vocht!), eens per dag mee baden in de primitieve badkamer en je kon er je dorst mee lesschen! Water was er wel, maar dat moest getransporteerd worden over een wildpad, dwars door grensbosch over een afstand van dertig kilometer. Dat was de kortste afstand, die ons van de belachelijk-smalle kali scheidde.

Voedsel hadden de Inlanders zelf in niet al te groote mate; laat staan, dat ze er een kaffir, een ongeloovigen hond, iets van vlakochten! Ze wierpen het liever de gladakkers voor.

Ons deerde dit alles niet. Wij woonden verspreid van elkaar door het heele Kosambische in onze vooruitgeschoven posten der beschaving, luttele paalwinkjes aan de zoom van het oerwoud. We gingen grinnikend het leven door in

ons verschoten en ontelbare-malen ver-steld khaki-pak, een zelf-gerolde „Weduwe“ in de mondhoek en een zelden-gebruikte Parabellum in de broekzak, en allemaal in min of meer erge mate de malaria in onze body. Bij elke postzending was practisch een korte brief van den jongen, goedwillenden controleur B.B., die twintig kilometer verderop zat, en die ons telkenmale ervoor waarschuwde, geen moeilijkheden te zoeken met de bevolking. Het Leger (twee brigades, een dagmarsch verderop), kon niet gemist worden in de eigen rayons; er zou wel zoo nu en dan een patrouille voorbij komen voor machtsvertoon. Ze kwamen ook inderdaad; eens in het jaar zag je een halve brigade met den „baas“ voorop als een grauwe khakislang uit het duistere oerwoud komen, om na een pot bier, lauw en smakeloos, weer op te stappen en te verdwijnen.

Zelfs was het Gouvernement op een gegeven oogenblik zoo belangstellend naar het wel en wee van zijn geëmployeerden, dat we bij één van de bestellingen met werkmateriaal, elk drie staven dynamiet vonden met als eenige gebruiksaanwijzing de mededeeling: „Uitsluitend te gebruiken in uiterste nood“. Ik wist niet wat ik met den rommel beginnen moest, stopte de slaghoedjes met lont en wel in de staven en kwakte de heele boel in mijn kist.

Op een gegeven oogenblik had ik ze nodig, om meer kracht te zetten aan de bewoordingen van een speech, die ik afstak tegen een meeting van de Sarakat Islam, die een betooging hield op het uitbetaalpleintje voor mijn huis. Zóó ver was het nog nooit gekomen en uit pure provocatie heesch ik de driekleur, verschoten en van onbestemde kleur, aan den bamboemast. Het hielp niets en ik zag de prestige der Europeanen beneden nulpunt dalen; daarom nam ik een duik in mijn kist, nam er een staaf dynamiet uit en hield genoemde speech tegen de meeting in het algemeen en tegen den hadjih in het bijzonder. Dien nacht werd de staaf gegapt en de hadjih blies zich-

zelf en een viertal fanatieke aanhangers op tijdens een offerpartij, bij welke gelegenheid het lont van het dynamiet als wierook gebruikt werd.

Het was gedurende een week of wat rustig en toen begon het weer. Het aantal brieven van den controleur verdubbelde en toen het net spannend genoeg begon te worden, werd ik overgeplaatst, tien kilometer dieper het binnenland in. Wat of dat nou scheelde in onze streek, waar de exploiters vreeselijk verkwistend omgesprongen waren met de beschikbare ruimte van het terrein, wist ik niet, maar op mijn nieuwe standplaats werd in elk geval een bamboehut opgetrokken, barakken werden gemaakt en wij verhuisden met ons heele hebben en houden.

Twee dagen na aankomst vloog mijn huis in brand en ik schoot een vluchtenden Inlander neer. Verder gebeurde er dien nacht niets. Ik ging toen op zoek naar een nieuwe woning en trof, op nog geen tweehonderd meter van de smeulende en na-rookende puinhoopen van mijn oude huis, de gemetselde woning van een hadjih. Ik vroeg mezelf om belet en stapte de stoep op. De hadjih ontving mij heel beleefd en ik hield mijn hand geklemd rond de kolf van mijn parabellum, in de jaszak. Het gesprek duurde heel kort. Ik maakte er hem beleefd op attent, dat ik het huis wenschte te gebruiken als woning en hij antwoordde, dat het niet ging. Toen beloofde ik hem dat ik een staaf dynamiet onder zijn huis zou leggen en het geheel zou opblazen, hetwelk ik hem niet in rekening zou brengen. Daarop riep hij zijn vrouw toe, een kop koffie te brengen, uitdrukkelijk erachter vermeldend, dat het voor den toean was. Het kopje werd gebracht en ik liet het staan, zeggende, dat ik pas gedronken had. Daarop riep ik een hond, die in de tuin lag te slapen en die kennelijk aan den hadjih behoorde en liet het dier de koffie opslurpen. Toen het dier in de tuin na een hevige kramp stierf, ging het gesprek verder; ik zei alleen dat ik den rommel dien middag

....en ik hield de kolf van de
Parabellum vast in mijn jaszak...

Hasim, de oude getrouwe uit mijn Sumatra-tijd, kreeg de linker, ik-zelf betrok de rechterkamer.

De eerste de beste nacht begon het al. De deur, waar een grendel op zat, ging open, en een witte gedaante, die er wazig en aandoenlijk-luguber uitzag, schreed binnen. Ik kan niet eens zeggen, dat het spooksel binnen-„liep“; zoo'n ordinaire, banale beschrijving van de manier, waarop het naar mij toe kwam, zou een onvergeeflijke slordigheid zijn. Het schrééd dus binnen.

Ik smeed er mijn rolkussen naar en toen verdween het plotseling. Dit zelfde tooneeltje had een week achter elkaar plaats en ik verschoot drie patronen uit mijn kleine voorraad. Gevolgen nihil. Met een vasthoudendheid, een betere zaak waardig, bleef de gedaante terugkomen en zelfs Hasim raakte ervan van streek en zocht vier dagen lang vruchteloos naar menjan (wierook), om mijn kamer uit te luchten. Ik vertikte het, den hadjih te vragen, hoe of het eigenlijk in elkaar zat. Hij zou beslist alleen heel ernstig aanraden, er vandoor te gaan, want dat langer blijven mijn ontijdige overplaatsing, tegen wil en dank van het Gouvernement, naar andere contreien, tengevolge zou hebben.

Op zekeren dag schoot ik echter een oelar-welang, de giftigste adder van de

Indische wildernissen, den kop in flarden, toen het reptiel naar het bloote been van het zoontje van den hadjih vloog. Dit bracht het keerpunt in mijn bestaan; ik kreeg om de haverklap een kiriman (zending etenswaren) van de hadjih-vrouw, waar tusschen de rijst zelfs zoo nu en dan een magere kippenbout verscholen lag, hopelooze pogingen aanwendend om er glanzend en massaal uit te zien. Er werd 's nachts niet meer aan het venster geklopt (óók al één van mijn ergernissen!); Hasim hoefde voor het slapen-gaan niet meer in mijn bed te zoeken naar schorpioenen of ander ge-spuis, dat er op onverklaarbare manier in gekropen was, kortom, ik ging een rustigen tijd tegemoet.

Alleen het spook keerde elken nacht terug, maar toen ik op een gegeven oogenblik de vrouw van den hadjih een leeg conservenblik, waaromheen een ongescheurde reclame-strook van Tieleman & Dros, Bruine boonen met Spek, cadeau deed, was de toestand dusdanig veranderd, dat ik er den hadjih over aansprak.

Ik had niet mis geraden; er was een heele hoop veranderd in onze verhouding! Het gevolg van het een en ander was het volgende verhaal,

dat de hadjih mij deed onder het genot van een geurig kopske koffie.

„Allah is groot en Mohammed is zijn Profeet! Inschallah! Drie jaren geleden stierf mijn Vader, de machtige en invloedrijke hadjih Machmad. Hij bezat veel geld en vrouwen, bijna evenveel als geiten en daarom stond in zijn laatste wilsbeschikking, dat dit huis gebouwd zou worden van kalisteenen, aanéengemetseld. Onder de fundamenten van dit huis zouden echter zijn beenderen moeten rusten, de oogkassen gericht naar het Oosten, waar de Heilige Stad heerlijk oprijst uit de nevelen van het achterland, het heden, het verleden en de toekomst. Ginds, waar Mohammed rust.

Alzoo geschiedde het en Toeàn! het is beneden den vloer, waar Uw heerlijk bed op staat, dat hij rust. Zoo heb ik het gezien en begrepen uit Uw beschrijving, waar Uw bed staat. Ge ligt echter met het gelaat naar het Westen; geprezen zij Allah's naam en gedachtenis, Uw voeten liggen boven het hoofd van mijn Vader, die nu bij Allah en Zijn Profeet vertoeft. Dit hindert de rust van mijn Vader en zoo U Uw bed omdraait, of omgekeerd in Uw heerlijk bed U ter ruste legt, zoo zal de rust weer tot mijn Vader keeren. En hij zal Uw nachtrust niet weder storen. Dit is Allah's wil“....

Tezelfdertijd hield een andere hadjih, die steeds met mijn huisbaas overhoop lag over het feit, wie van de twee heiliger was en méér recht had op de beste plaats in de Hemel, in zijn huis een vergadering met zijn volgelingen, waarbij het belangrijke feit onder de loupe genomen werd, dat de kaffir uit hun streek het véél te rustig kreeg en dat zelfs diens huisbaas het met hem hield. Na een hoop heen en weer gezeur, werd besloten (voor de hoeveelste keer, dat weet ik niet) dat ik opgeruimd moest worden. Twee van de fanatiekste kerels, wier fanatisme ten nauwste verband hield met de hoge salariering uit des hadjih's hoogsteigen buidel, zouden het zaakje opknappen.

En op het oogenblik, dat ik de jongste spruit van de lievelingsvrouw van mijn hadjih bewonderde, die gestoken was in een onvervalscht jaegerhemd, voor twee geiten en een gouden tientje uit de haarwring van genoemde lievelingsvrouw opgekocht in de kedéh van den Chinees, ging de vergadering uiteen. Had ik geweten, wat voor een sensatievolle nacht ik tegemoet ging, dan had ik zeker niet voor het dreinende en half-stikkende joggie een gloedvolle redevoering gehouden tegen den hadjih over het nut van jaeger in het algemeen; welke redevoering afgestoken werd in de schaduw van de voorgalerij, met het oog op de gloeiende zonnebrand, die het heele erf in een formeele oven herschapen had!

Hoe of wat, toen ik slapen ging, legde ik het hoofdkussen aan het gewezen voeteneinde van mijn veldbed en ging liggen in afwachting van de komende dingen.

Dat ik het hoofdkussen pas verlegd had bij het slapen gaan, bleek geen vijf minuten, nadat het kraken van het veldbed op het feit gewezen had, dat ik mij te bed begeven had, mijn redding te zijn.

Met daverend gekraak stortte een groote kei dwars door de zoldering en kwakte aan mijn voeteneinde linea recta door het wankel bed heen. Ik smeed mijn beenen terzijde en daarom ben ik nu nog in het gelukkige bezit van twee goed-werkende looporganen, zij het ook, dat ik die onderdanen op dat oogenblik ontwarren moest uit de chaos van beenen en armen en romp en hoofd, welke alle aan mij toe hoorden, maar die in een practisch-niet-uitéén-te-halen knoop bij elkaar lagen temidden van wat eens mijn trots en glorie uitmaakte, mijn veldbed!

Ik weet natuurlijk niet, of het spook de twee bungelende gedaanten van de volgelingen van den anderen hadjih gezien heeft, toen zij aan de kale tak van een regenboom heen en weer slingerden; in elk geval is hij niet meer terug gekeerd. Het kan natuurlijk ook wel het gevolg van het feit zijn geweest, dat ik voortaan in dezelfde richting lag als vier meter onder mij het geraamte van den ouden hadjih en elken ochtend véél te vroeg gewekt werd door het gluren door de spleten van het wrakkige raam der roode stralen van de zon, die glanzend en machtig in haar volle glorie oprees uit de purperen Oosterkim....

PATROUILLEDIEREN

DOOR

OUBAAS DE KONING

XLVIII

DE NEUSHOORN

Wie deze plumpe, luie en ik zou haast zeggen, leelijke beesten onder de patrouilledieren heeft gebracht, weet ik niet, maar erg geschikt om ze tot voorbeeld voor de verkenner te stellen zijn ze in geen geval.

Er zijn in Afrika 2 en in Zuid- en Oost Azië 3 soorten van neushorens. Sommige staan op het punt te worden uitgeroeid. Tegenover de 5 nog levende soorten staan bijna 20 voorwereldlijke soorten die dus zijn uitgestorven en de meeste der nog levende gaan ook hard die kant uit.

Vroeger trof men den rhinoceros in Afrika in vrij grooten getale aan. De inboorlingen hebben er met hunne primitieve wapenen altijd op gejaagd, want ze aten gaarne het vleesch (een flinke neushoren weegt 2000 kg en van de huid, die 1—2 cm dik is werden schilden en allerlei andere voorwerpen gemaakt.

In hoofdzaak werd er gejaagd met de lans of speer of wel het dier werd in valkuilen gevangen. Ongevaarlijk was de jacht niet, want de neushoren valt soms eerder aan dan de jager en is bovendien veel vlugger dan men, gezien zijn zware plumpe gestalte, zou vermoeden. Een geluk voor de menschen is, dat hij buitengewoon slecht ziet, zoodat men vrij dicht kan komen, zonder dat het dier weet, waar het gevaar vandaan komt. Dat er gevaar is, weet hij wel, want zijn gehoor is heel scherp.

De Abessiniërs omsingelen den neushoren en jagen hem dan 20 of 30 speeren in zijn lijf. Is hij dan verzwakt door bloedverlies dan gaat een der moedigsten naar het slachtoffer toe en kapt met een kapmes de achillespezen van de achterpooten door, zoodat het verder weerloos is. Ook door de blanken zijn duizenden van deze dieren doodgebeuld. Jagers zijn er die er meer dan 100 geschoten hebben. Met de tegenwoordige zware jachtgeweren kan een rhinoceros door een paar kogels worden gedood.

De neushoren is een planteneter. De

bovenlip is uiterst beweeglijk en geschikt om grasruigte, twijgen en takjes af te breken. Dit voedsel wordt met de tong naar binnen gehaald en vrij slordig gekauwd. Voorzooover de dieren in dicht struikgewas, dikwijls door de vele dorens onbegaanbaar, leven, is hun dikke huid, die bij sommige soorten veel van een zwaar lederen pantser heeft, voor hen van groot nut. En ook de horen of horens, die ze op de neus dragen wordt behalve voor den aanval, ook handig gebruikt bij het opruimen van hindernissen, waarbij deze voorwereldlijke reuzen niet zachtzinnig te werk gaan.

De neushoren is een nachtdier. Dan is hij levendig en zoekt zich zijn voedsel. Overdag wordt geslapen. Veel gemoedsbewegingen kent hij niet en, als er geen menschen zijn, behoeft hij geen ander schepsel te vreezen.

De horens op de neus zijn zeer typisch voor het dier, sommige soorten hebben er slechts één, andere 2, met dien verstande dat de voorste horen de langste is. Soms heeft het wijfje er geen. De fossiele rhinoceros, die in Siberië op verschillende plaatsen uit het eeuwige ijs of uit den grond daaronder te voorschijn gekomen is, had tot 2 m lange horens en was daarbij evenals de mammoet lang behaard.

De horen bestaat uit vergroeid haar, evenals de horenscheede bij onze runderen. De Chineezzen betalen voor zoo'n horen hooge prijzen. Ze hollen ze uit en gebruiken ze als beker en denken dat men zich dan nooit vergiftigen kan, omdat alles wat men uit deze bekert drinkt ook het zwaarste vergif, zijn vergiftige eigenschappen verliest.

Er zijn, zooals ik reeds zei 5 soorten, waarvan 2 in Afrika en 3 in Z. en Z.O. Azië.

De zwarte neushoren leeft in Zuid- en Oost-Afrika, Somaliland en Abessinië. Vroeger ook aan de Kaap, maar daar is hij door Boeren en Engelschen uitgeroeid. Hij is 1,60 m hoog en draagt

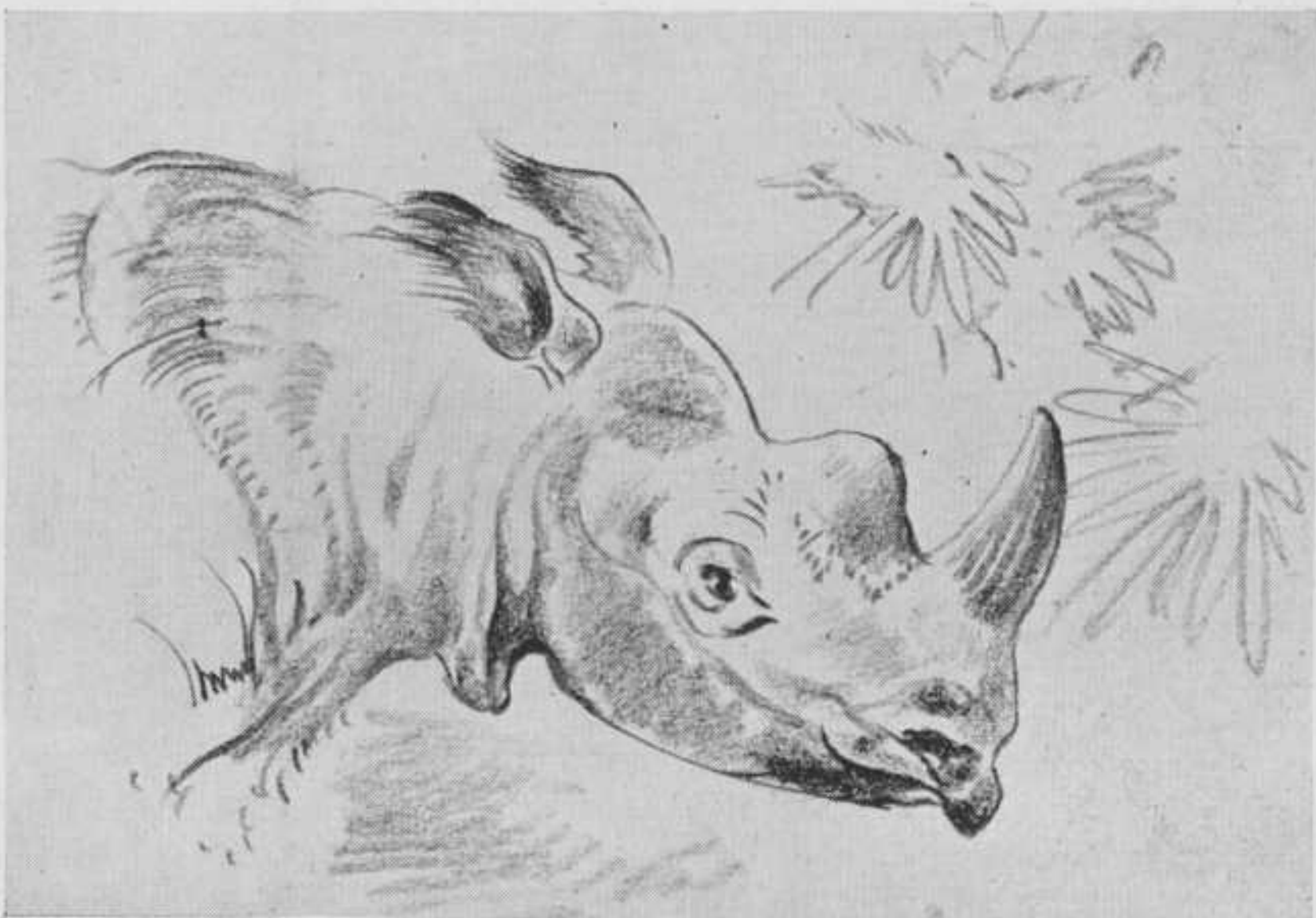
op de neus 2 horens. Opvallend is de lange, vingervormige bovenlip. De voorste horen kan tot 1 m lang worden. Het is een nachtdier dat echter bij duister weer ook voor den dag komt. Hij leeft in het struikhout en voedt zich met gras, wortels en loof en kan in droge tijden lang zonder drinken.

De witte neushoren leeft tusschen de Oranjerivier en de Zambesi en ook bij het Victoria Nyanza meer. Hij werd in 1812 ontdekt en is met z'n 2 meter schofthoogte de grootste der rhinocerosen. De Boeren noemen hem „witte renoster" en hebben het niet op hem begrepen. Wit is hij niet, maar leikleurig grijs; hij is echter in den drogen tijd met stof bedekt en is dan in ieder geval licht van kleur. Hij heeft maar één horen en wordt in den regel aangetroffen in open, vlak land waar hij graast. Twijgen en boomblaren eet hij zelden.

De Indische neushoren heeft ook maar één horen en is de grootste van de 3 Aziatische soorten. Hij kan 2000 kg wegen. Hij bewoont de dzungels van Noord-Indië, maar zijn verbreidingsgebied wordt in dit dicht met menschen bevolkte land steeds kleiner. De huid is diep gegroefd en schijnt uit beweeglijk aan elkaar verbonden pantserplaten te bestaan die hem in het dichte hout beschermen, zonder hem in zijne bewegingen te belemmeren. Hij houdt van water en modder. Hij heeft eene schofthoogte van 1.70 m.

De Javaansche neushoren vindt men in Assam, Malakka en op Java en naar men zegt ook op Borneo. Het is een bochtewoner. Hij heeft maar één horen, die klein is. Het wijfje heeft er geen.

De Sumatra neushoren wordt aangetroffen op Malakka, Sumatra en Borneo en heeft 2 horens, die echter niet lang zijn. Het is de kleinste der rhinocerosen (1,20 m hoog). Op z'n huid een lichte, zwarte beharing.

DE BOUWER

door CORNELIS VAN DEN EIJCKENBOOM

Er was eens een bouwer, die aan een toren bouwde.

Hoog moest hij worden, de toren, een sieraad voor het land, dat de liefde had van zijn bouwer. Op stevige fundamenten rees de toren reeds tientallen meters op in het dal....

Doch er kwam een overstrooming en het geweld der kolkende watermassa's, die bruggen en steden verwoestten, deed ook de toren, waarvan de mortel nog week was, ten onder gaan. En toen het water zich terugtrok, om weer te gaan stroomen binnen de bedding van de rivier, die door het dal liep, waren slechts de fundamenten over van des bouwers maaksel.

Maar de bouwer bouwde voort. Hij wist, dat de fundamenten, die hij legde, goed waren en daarop metselde hij dus weer steen op steen. Met nog feller vuur arbeidde hij nu, nadat de ondervonden tegenspoed een zoo groot deel van zijn werk als nutteloos had bewezen. En zienderoogen groeide zijn bouwwerk. Tot de eerste trans stond daar de toren....

Doch de aarde beefde en haar beving deed kathedralen en bankgebouwen van ijzer en beton ineensinken als waren zij door jongens, die met hun blokkendoos speelden, gemaakt. Ook de toren viel, slechts een puinhoop overlatend. Maar toen de bouwer het puin wegruimde, zag hij de fundamenten liggen en geen scheur was daarin.

En hij bouwde voort. Op de fundamenten, die hij deugdelijk had bevonden, rijden de zware steenen zich tot hoge muren en de toren telde reeds vele transen. De menschen, die den bouwer bij zijn arbeid gadesloegen, prezen zijn werk en ook de schoonheid daarvan....

Toen geschiedde een ramp, grooter dan zeven aardbevingen. Het was oorlog. Vliegtuigen vlogen over het land en lieten hun verraderlijke zware brisantbommen vallen. Met doffe slagen troffen deze de aarde en retten haar open, fabrieken en gebouwen werden vernietigd, woonhuizen niet verschoond. En de artillerie slingerde haar projectielen door 't lucht-ruim teneinde die punten te treffen, die den vijand tot waarnemingsposten

konden dienen, ook de toren was daarbij. En toen de vrede, die op elke oorlog volgt met wiskundige zekerheid, was gesloten, keerde de bouwer uit de plaats, waarheen hij geëvacueerd was, terug, om slechts de puinhoopen van zijn werk aan te treffen. Even kwam de weemoed en ook de twijfel zijn hart binnen, doch spoedig bande hij deze weg en ruimde het puin op en ziet, gaaf lagen daar nog de fundamenten. De lieden, die stonden toe te zien bij zijn opruimingsarbeid, de handen in de zakken, de pruim in de mond, de sigaret tusschen de lippen, zeiden: „Wat bezielt U, bouwer; Ge ziet toch dat er geen zegen rust op Uw werk, waarom zoudt Ge nog verder zwoegen, en dit op Uw leeftijd". Want hij was niet meer jong van jaren, maar wel was zijn hart jong.

En hij bouwde voort. De fundamenten waren goed, hij kende de vreugde van den arbeid en hij wist dat zijn einddoel schoon was. Van den vroegen morgen tot den laten avond zwoegde hij, in zwaren arbeid. En trans na trans herrees. Lange jaren bouwde hij en zijn haar werd aschgrauw en later zilverwit, maar zijn geest bleef jong. Toen eindelijk ook de spits gereed gekomen was, plaatste hij daar bovenop een gulden leeuw met klauwende pooten, houdend een saamgebundelde bos pijlen; dit was het symbool van de grootheid en de eenheid van het land, dat zijn liefde had. Deze zijne laatste arbeid aan zijn bouwwerk verricht hebbend, keek hij, van den hoogsten trans, uit over dit land. Hij zag het daar liggen aan zijn voeten in zijn schoonheid, die hij kende. En hij was verheugd aan de vele sieraden, die het ondanks rampen en tegenspoeden telde, er één te hebben toegevoegd.

Toen de woning van den bouwer dagen achtereen gesloten bleef, begonnen de menschen ongerust te worden en men ging hem zoeken. En toen eenigen zijner weinige vrienden den toren bestegen, vond men hem. Op den bovensten omgang lag hij, een glimlach was op het zilveromkranste gelaat van den doode.

Als een gelukkig man was hij gestorven.

MEULEKES

door C. VAN STEENDEREN Jr.

Dat stunts van ons in den goeden ouden tijd was natuurlijk een beetje kinderachtig. De motoren waren te zwak en de machines te log om veel meer te kunnen doen dan het draaien van een niet al te scherp bochtje. Sommigen walsten met hun toestel op de maat van de muziek, wat heelemaal onzin was, want je kon boven die muziek niet hooren door de herrie van je motor. Buitendien bestond dat „walsen" uit om beurten links en rechts aileron geven en de machine waggelde zoo'n beetje door de lucht. Anderen weer demonstreerden het „dwarrelend boomblad", d.w.z. zij daalden in glijvlucht en lieten de machine naar links en naar rechts slippen. Dat was zoo ongeveer alles, wat er te doen viel; van werkelijke luchtacrobatiek was geen sprake.

Pégoud is de eerste geweest, die door zijn looping the loop inderdaad luchtacrobatiek bedreef en toen de motoren sterker werden en de vliegtuigen lichter en bestand tegen de dikwijls zeer hoge belastingen, welke bij bepaalde stunts kunnen optreden, werd het repertoire uitgebreid met allerlei nieuwe nummers. De langzame en snelle rol, waarbij het vliegtuig om zijn lengteas draait, terwijl het horizontaal vliegt, de Immelmann bocht, in welk geval het toestel even wordt opgetrokken om dan met behulp van het richtingsroer en de ailerons over een vleugel te vallen, de manier om zeer snel van richting te veranderen; de halve rol, de looping voorover, het vliegen op de rug, enz., enz. Combinaties van verschillende figuren werden bedacht, bijv. een halve looping gevolgd door een halve rol, een looping achterover (de gewone looping), gevolgd door een looping voorover, zoodat een 8 wordt beschreven, enfin, de hooge school van de luchtacrobatiek. Om het goed te doen, heb je een vrij lichte en niet te snelle kist noodig; de moderne zeer snelle jagers zijn niet de meest geschikte toestellen voor het maken van allerlei kunstvluchten.

Meulekes noemen de Vlamingen dit soort vliegerij en hoewel iedereen wel de tolvlucht, de Immelmann bocht en het slippen behoort te kennen, is het geen axioma, dat een goed vlieger per sé ook goed moet kunnen stunts. Toch is het wel wenschelijk zoo het een en ander op dit gebied te hebben meegemaakt, want het geeft je zelfvertrouwen en je leert je machine onder alle omstandigheden beheerschen.

Alhoewel het vliegen zoo langzamerhand voor mij geen hoofdzaak meer was en ik de meer eenvoudige stunts natuurlijk kende, besloot ik op een goeden dag toch „aan meulekes te gaan doen". Eerst maar eens een langzame rol zei mijn instructeur. Langzaam draait de machine om haar lengteas, op een gegeven oogenblik hang ik zwaar in mijn riemen en zie den grond boven mijn hoofd, dan vliegen wij weer gewoon. Nu de snelle rol. De knuppel gaat vlug naar achte-

ren en naar rechts, het voetenstuur wordt naar rechts uitgetrapt, het toestel wentelt heel snel om de lengteas. Feitelijk in horizontale vrille. Gezien? Nu jij.

Natuurlijk doe ik het fout. De snelle rol gelukt slechts ten deele, de machine komt slecht rond, de snelheid is er uit en wij gaan over in een gewone vrille. Bijsteken, tegenschoppen en het is weer in orde. Nog eens probeeren. Het valt niet mee. Wij doen van alles, behalve een snelle rol. De instructeur doet het weer eens voor, ik probeer het hem na te doen en bij de vijfde poging gelukt het inderdaad min of meer. De zesde keer gaat het vrij aardig en bij de tiende keer heb ik het te pakken. Nog een beetje oefenen en die snelle rol heb ik onder de knie.

Als je wilt stunts, zegt mijn instructeur, moet je er aan wennen onderste boven te vliegen en meteen draait hij het toestel een halve slag om. Wij hangen met het hoofd naar beneden. Hetzelfde moment gebeurt er iets verschrikkelijks. Ik had mijn riemen goed vastgemaakt, maar blijkbaar niet erop gelet, dat mijn schouderriem dubbel zat onder het kussen van mijn stoeltje. Zoolang ik in mijn zitplaats werd gedrukt, zooals bij die snelle rol, gebeurde er niets, maar toen wij onderste boven lagen en ik van mijn zitplaats werd gelicht, schoot de riem onder het kussen uit. Ik voelde een ruk, voelde hoe mijn riem van mijn linker schouder gleed, liet de stuurknuppel subiet los en greep mij met twee handen vast aan de liggers van den romp. Gelukkig hield de riem op mijn rechter schouder. Daar hing ik en heel ver beneden mij was de harde grond. Nog nooit heb ik mij zoo hulpeloos gevoeld als toen.

Blijkbaar voelde mijn instructeur, dat er iets niet in orde was, tenminste, hij keek om en zag mij hangen. Met een halve looping, die mij fijn op mijn stoeltje drukte, bracht hij de kist recht en de zaak was weer gezond. Maar sindsdien heb ik een grondige hekel gekregen aan rugvliegen of andere stunts, waarbij je heelemaal op je schouderriemen moet vertrouwen. Trouwens, ik ben te oud geworden voor dergelijke strapatsen. Althans, dat probeer ik mijzelf wijs te maken.

OPLOSSING VAN DE NATUURSPEUROPGAVE

Blad no. 1 kastanje hoort bij vrucht no. 9	
Blad no. 2 eschdoorn „ „ „ no. 7	
Blad no. 3 eik „ „ „ no. 2	
Blad no. 4 hazelaar „ „ „ no. 8	
Blad no. 5 beuk „ „ „ no. 4	
Blad no. 6 noot „ „ „ no. 1	
Blad no. 7 linde „ „ „ no. 3	
Blad no. 8 iep „ „ „ no. 5	
Blad no. 9 larix „ „ „ no. 6	

Van een Troep in een groote stad

Hallo lui!

Kreeg ik me daar 'n brief van Hopman Schaap. Of ik wat over onze troep kon schrijven in „De Verkenner“, omdat het troepleven van een groote stadstroep, zooals de onze er een is, jullie misschien zou interesseeren. Ik schrijf wel eens wat in ons groepsmaandblad en dat komt Hopman Schaap onder oogen. Die vindt het goed genoeg voor „De Verkenner“. Als jullie er dan ook maar zoo over denkt: de één houdt van de boerekool en de ander van de worst. Mocht je dus van meening verschillen met de redactie, bericht dan maar gerust, dat het geschrijf van dien Larf zonde is van 't papier en de drukinkt.

Maar ik zou van onzen troep vertellen. Komt mooi uit. September, begin van het nieuwe padvindingsjaar. Bij jullie zeker ook met de troepraad geopend? Het was bär noodig. Sinds de bekende Meidagen beleven we een beetje komkommertijd. Groepshoofdkwartier ingepikt door distributiedienst, geen zomerkamp, geen verkenningsspelten buiten de stad; daar zit je met de pommies-frites. Enfin, bij gebrek aan een troeplokaal komt de troepraad dan bijeen in 't sousterrain onder het huis van den groepscommissie-voorzitter. Ambtshalve — wat zeg ik dat sjiek! — hoor ik er ook bij, want ik ben één van de zes P.L.'s in onzen troep; anders zou je denken, hoe wéét-ie-t.

Troepleider Wim Vrijenhoek is voorzitter. In andere troepen, heb ik gemerkt, is de Hopman voorzitter en in weer andere troepen hebben de lui heelemaal geen troepraad. Dá's natuurlijk sof. Onze baas — de hopman bedoel ik — zegt altijd: „Ik ben geen kindermid of bewaarschooljuf, doe 't zelf maar“. En dat doen we meestal ook. Alleen bij nieuwe dingen helpt-ie of als we een beetje melig worden. Dan doet-ie alles zelf, maar we zorgen d'r wel voor, dat zoo'n melige periode niet te lang duurt. De secretaris van den troepraad is ook een P.L. evenals de man van de spieën, die de contributielijst bijhoudt. Maar over die bewuste troepraad. Wim staat op, verzoekt ons hetzelfde te doen en als iedereen staat, zegt-ie: „De Wet van de raad is de padvindingswet“. Dat is zoo de traditie. Het is ook traditie dat er een gesloten hangslot op tafel staat, om de aanwezigen eraan te herinneren, dat de afwezigen niet alles weten mogen, van wat hier bekoststofd wordt.

Voor ik verder ga over die troepraad, móet ik per sé van Wim Vrijenhoek vertellen. Dá's, om zoo te zeggen, een knal-knul. Kan je mee uit visschen gaan. Wat we dan ook wel doen, maar daarover later. Koud 15 jaar, was-ie al P.L. en een half jaartje later troepleider en voorzitter van de troepraad. En niemand jaloersch, terwijl we toen toch P.L.'s van 16 en 17 jaar hadden. Op z'n 14de had-ie het diploma ambachtsschool, maar toen-ie goed en wel in de fabriek stond, werd-ie ziek. Kon er niet tegen, gaat

naar de U.L.O., doet 2 klassen in 1 jaar, op z'n sloffen. Heeft van ons allen, in de troep, de mooiste rapporten. Kroonverkenner is-ie ook al. 'k Kom dikwijls bij 'm thuis. Wim's vader is nu taxi-chauffeur, maar reed vroeger op groote toer-bussen half Europa af. We zitten dikwijls samen gebogen over groote kaarten en snuffelen in de dikke reiswijzers, die hij nog heeft. Vader Vrijenhoek vertelt dan, onder het genot van z'n zelfgedraaide „sjekkie“ en wij luisteren, de vele kopjes thee met veel suiker slobberend, die moeder Vrijenhoek uit een nooit leege pot knijpt. (Van die suiker valt nou niet meer te genieten!). Trotsch is die man, op z'n nooit-één-ongeluk-record. Voor hoeveel menschenlevens was-ie verantwoordelijk, in de drukte van Parijs of Berlijn, op de bergpassen in Zwitserland, langs afgronden in de Fransche Alpen. Dá's wat anders dan penne-likken op de schoolbanken.

Maar ik zou schrijven over de troepraad. Als iedereen weer zit, vraagt Wim naar de notulen van de vorige troepraad. Wonder boven wonder, heeft Cas Tulling, de scribent, ze deze keer niet vergeten en als-ie ze heeft voorgelezen en niemand wat heeft aan- of op te merken, worden ze door Wim ondertekend. De voorzitter verzoekt dan den hopman het woord te nemen, vanwege de belangrijke dingen, die hij mee te deelen heeft.

De baas begint. Nou moeten jullie, lezers, me even niet verkeerd begrijpen, als ik het over „d'n baas“ of „d'n ouwe“ heb. Dat 's een soort eere-titel, die wij jongens, onder elkaar gebruiken als we het over den hopman hebben. Haal het vooral niet in ie haren om voor de verandering eens „Ha, die ouwe“ tegen 'm te zeggen, want dat néemt-ie-niet. Erger nog is het als je tot „Hoppe“ af zou d'len. want dan loop je kans rechtstandig in den grond geheid te worden. Hoogstens brengen we het tot „Hop“ en in een bijzonder lollige bui tot „Hopski“. Verder moet je beslist niet gaan. Trouwens, m'n vader, die kapi-tein op de groote vaart is, wordt door „z'n jongens“ ook „ouwe“ genoemd, behalve als-ie 'r zelf bij is! Maar ik dwaal weer af van die troepraad.

Groote griebel, ik zie dat het al half negen is. Jongens, ik stop, want ik moet voor „Pieter Stastok“, dat is onze leeraar Nederlandsch, nog een opstelletje leveren en dat valt me nooit mee, want hoe ik ook m'n best doe om nou is een „net“ opstel te leveren, Pietertje heeft het altijd over „brutale aanrandingen van het A(lgemeen) B(eschaafd) als-ie mijn „pennenvruchten“ beoordeelt. Soms laat ik 't m'n zusje maken — als ze een goeie bui heeft — en ik schrijf het dan over. Ben ik verzekerd van een acht. Laat-ie neushoorn zijn! Maar daar heb ik nou geen tijd meer voor. Ajuussies hoor! Linkerpoot van

LARF van de „Otters“
41ste Rijnmuidensche groep.

De BLANKE

HOOFDSTUK V

„Morgen gaat hij op weg en over twee dagen zal het beslist zijn wie van ons beiden heerscher is over geheel Moro's Mindanao”.

Roy en Erik hadden zooveel beleefd, dat ze zich nergens meer over verbaasden, maar dit bericht deed toch hun hart sneller kloppen en Roy vergat zelfs voor het oogenblik de pleegmoeder, die hem als ze maar wilde de volle waarheid omtrent Narrasid kon vertellen. Eric floot zachtjes.

„Dus, dat wordt een echt gevecht!”

„Ja”, zei Narrasid met zijn fijnen glimlach, „een echt gevecht op zijn Moro's dan altijd. En het zal wel voor het laatst zijn dat een dergelijke strijd in de geschiedenis der Moro's voorkomt. De overwinnaar zal heerschen zoolang hij leeft en daarna zal de Moro jongelingschap wel de voorkeur geven aan de vuurwapenen der Westelingen boven de meer primitieve strijdmiddelen van hun voorvaderen”.

„Ik dacht dat Haroen geen aanval zou doen vóór zijn manschappen allen met geweren bewapend waren?”

„Zijn leger is nu nog groter dan het mijne en ik denk, dat hij bang is voor mijn toenemende macht. Maar ik vergeet mijn plichten als gastheer! Het is al laat en het avondeten moet nog opgediend worden. Ik kan tot mijn spijt niet mee aanzitten, ik heb nog van allerlei te doen en ik moet boden uitzenden naar mijn andere stammen om krijgslieden op te roepen. Ik zal een der dato's vragen mijn plaats in te nemen”.

Het Moro opperhoofd dat de rol van gastheer vervulde sprak Spaansch en het spreekt van zelf dat het gesprek voornamelijk ging over den naderenden strijd.

„Zou Haroen over land of over het water komen?” vroeg Roy.

De dato keek hem verwonderd aan. „Natuurlijk over het water”, zei hij, „we vechten nooit op het land. Tenzij we er toe gedwongen worden”, voegde hij er bij.

„Dus dan zal Haroen van uit de Boeloean de Rio Grande afvaren en ons in den rug aanvallen?”

„Dat is niet zeker. Er zijn nog waterverbindingen tusschen de twee meren. Het is niet onmogelijk dat hij daarvan gebruik maakt, de prauwen een eind over land meedraagt en ons vanaf den Zuidkant van het Ligoeasanmeer aanvalt. Maar wees gerust, onze Sultan is altijd nog slimmer dan hij. Onze Sultan is als een blinkende god in den strijd en er rust zegen op zijn tulband”.

„Hoeveel prauwen zou Haroen hebben?”

„Veel te veel, honderden. Maar de onze zijn beter; zijn roeiers zijn ook niet zoo geoefend als de onze. Onze Sultan is een knap aanvoerder en onze stammen hebben geleerd samen te werken, terwijl die van Haroen ieder op zichzelf zullen optreden. Maar vechten kunnen ze ook en ze zijn zeer talrijk. Als Narrasid onze aanvoerder niet was, zou het een onbegonnen werk zijn, maar hij heeft al meer

onmogelijk dingen tot stand gebracht. De krijgslieden gelooven dat Allah hem gezonden heeft en ze zouden hem in elken strijd volgen, al was het tegen alle duivels van de wereld”.

Roy wendde zich tot Erik.

„Wat denk je er van?” vroeg hij, „zullen we meevechten?”

„Ik zou het mezelf nooit vergeven als ik dat niet meemaakte”, lachte Erik.

De dato begreep waar het om ging en zeide:

„De Sultan heeft bevolen dat gij beiden in het dorp zult achterblijven, hij wil uw leven niet in gevaar brengen”.

„Dat kan de Sultan niet denken”, zei Roy verontwaardigd. „Hij heeft te doen met de zoons van officieren, en we kunnen heusch ook wel een duit in het zakje doen als het er op aankomt!”

„Ja maar, een gevecht van Moro's is weer heel iets aparts”, zei de dato, „en de Sultan zou bij al zijn zorg nog die voor uw veiligheid hebben”.

„Doet er niet toe”, viel Roy heftig in, „geen sprake van dat wij hier rustig blijven zitten, terwijl de Sultan, die misschien wel...” een waarschuwend blik van Erik deed hem zijn zin afmaken met de woorden „...die zeker ons leven gered heeft, ten strijde trekt”.

Toen de maaltijd afgelopen was beval de dato een bediende hen naar hun slaapkamer te brengen. „Narrasid hoopt dat U tevreden zult zijn”, zeide hij.

De gang die zij doorgingen was behangen met allerlei wapens en schilden. In den steenen vleugel van het paleis zag alles er heel anders uit. De vloeren waren van hout en in donkere hoeken lichtten witte beelden op. De kamer, die voor hen bestemd was was weelderig ingericht in Oosterschen stijl. Op den grond lag een prachtig blauw kleed, waarin een gouden draak geweven was; de meubels waren van kunstig uitgesneden djatihout. Aan de muren hingen Japansche platen en geborduurde lappen. Bronzen en cloisonné lampen verspreidden een zacht licht en door de van gaas voorziene, groote ramen woei een heerlijke koelte naar binnen.

„Onze blanke Sultan is een man van beschaving”, fluisterde Erik.

SULTAN VAN MINDANAO

door KENNEDY LYONS

Roy had geen oogen genoeg om al dat schoone te bewonderen, maar eindelijk strekte hij zich behagelijk uit op een van de lage rustbanken en zuchtte voldaan:

„En als je dan bedenkt, dat we ons vier en twintig uur geleden gereed maakten om een aandoenlijk afscheid te nemen van onze dierbare hoofden!”

Ze kleedden zich vlug uit, maar toen de kamer donker was en ze pas voelden hoe moe ze waren, wilde de slaap nog niet komen. Ze hadden zoo veel doorgemaakt en nu weer dat gevecht in het vooruitzicht! Roy kon ook de gedachte aan die oude vrouw

niet van zich afzetten, die het geheim kende dat zijn vader een zoon en hem een broeder had gekost. Zij had zichzelf verraden door te toonen dat zij de gelijkenis tusschen hem en Narrasid had opgemerkt.

„Erik, zeg”, fluisterde hij, „hoe zullen we het aanleggen om de waarheid uit die ouwe tooverheks te krijgen?”

„Hoe weet je wat de waarheid is?” wierp Erik tegen. „Narrasid zei immers dat hij die zendelingen, die zijn ouders waren, heeft kunnen nasporen”.

„Die zullen ook wel bestaan hebben, maar het waren zijn ouders niet. Ik kan je heusch niet zeggen hoe ik het weet, maar ik ben er vast van overtuigd dat dat ouwe mensch die baby gestolen heeft en die baby was Narrasid, vast en zeker”.

„De waarheid komt altijd aan 't licht”, zei Erik geeuwend; „als het zoo is, dan zullen we het wel uit haar krijgen”.

Eindelijk vielen ze in slaap maar na eenigen tijd zat Roy plotseling overeind; hoe lang hij geslapen en wat hem gewekt had wist hij niet, maar nu hoorde hij een zachten voetstap buiten het vertrek. De deur ging langzaam open met een piepend geluid en een lauw schijnsel viel naar binnen. Terwijl Roy snel overlegde wat hem te doen stond, zag hij een gebogen gedaante naderen met een brandende kaars in de hand. Het was de oude pleegmoeder. Zij scheen niet verbaasd Roy wakker te vinden en kwam recht op hem af. „Slaap ik of waak ik?” vroeg de knaap zich af.

„Wat kom je doen?” vroeg hij.

„Ik ben Kola”, antwoordde de oude met een eigenaardige krakende stem, „Kola, de moeder van den Sultan. Waarom ben je hier gekomen?”

„De moeder van den Sultan?” vroeg Roy.

„Ja zeker”, antwoordde zij heftig. „Ik heb hem heel jong gekregen. Zijn ouders waren zendelingen, ik kan alles bewijzen. Zij stierven aan de koorts. Niemand kan hem mij afnemen”.

Roy was getroffen door de groote liefde en toewijding, die in haar woorden doorklonk en door haar aandoenlijke angst dat ze haar pleegkind zou kunnen ver-

liezen en hij begreep, dat hij de volle waarheid nooit uit haar zou krijgen.

„Waarom denk je dat ik hem je af wil nemen?”

Het was een strikvraag, maar de oude liep er niet in.

„Mijn zoon heeft mij verteld waarom je den blanken Sultan van Ligoelasan wilde bezoeken en ik kan je wel zeggen, dat je tocht vergeefs is. Narrasid is je broeder niet, zijn ouders waren zendelingen”.

„Denk maar niet dat je mij wat voor kunt liegen”, zei Roy streng; „je weet heel goed, dat hij mijn broer is en je bent bang dat hij weg zal gaan als hij achter de waarheid komt”.

„Dat is niet waar, niet waar”, herhaalde de vrouw gejaagd.

„Zoodra je mij zag wist je dat ik zijn broer was”, ging Roy voort; „ik zag schrik en angst in je oogen en die angst zie ik nog, de waarheid staat op je gezicht te lezen”.

Met haar dorre vingers kneep de vrouw het licht van de kaars uit. „Je liegt”, riep zij schel, „en hij zal je niet gelooven. Toewan Allah zal je straffen als je doode herinneringen wakker maakt!”

Roy hoorde haar wegsloffen en de deur achter zich dicht trekken.

„Nou geloof ik het ook”, kwam Erik's stem in het donker. „Neem me niet kwalijk dat ik geluistervinkt heb, maar ik werd wakker van het gepraat. Zij is natuurlijk die ouwe kindermeid, maar we zullen het nooit uit haar krijgen”.

„O, dat lukt wel”, zei Roy vol vertrouwen, hoewel hij zelf nog niet wist hoe hij het moest aanleggen.

Den volgenden ochtend kwam Narrasid hem zelf wekken en nodigde hem vriendelijk uit met hem te ontbijten.

Vlug kleedden ze zich aan en vonden den Sultan met eenige dato's om zich heen. Evenals de vorige maal kregen de gasten de eereplaatsen ter weerszijden van den gastheer.

„Morgen begint Haroen den aanval”, deelde Narrasid hem mede.

„Bent u op de hoogte van zijn plannen?” vroeg Roy.

„Volkomen, dank zij mijn spionnen. Hij verdeelt zijn strijdmacht”.

„Dus dan staat u tegenover verschillende afdeelingen?”

„Ja, maar hij heeft toch altijd veel meer mannen dan ik. Een gedeelte van zijn krijgslieden is van den Zuidkant van het meer vertrokken, die zullen het wel op het dorp gemunt hebben. De anderen, die hij zelf zal aanvoeren komen vandaag de Boeloëan rivier afzakken. Morgen vroeg kunnen ze op de Rio Grande zijn en dan zullen ze ons in den rug aanvallen; zoo hoopt Haroen ons tusschen een nijptang te verpletteren”.

„U zult zeker eerst afrekenen met de kleinste afdeeling op het meer en dan met Haroen zelf?”

„Nee, als ik dat doe moeten we tweemaal slag leveren, terwijl de anderen zich zeker zullen overgeven als ik het geluk heb Haroen's strijdmacht te verslaan. Ik ben van plan hem aan te vallen op het punt waar de Boeloëan en de Rio Grande samen komen”.

„Wie moet het dorp verdedigen tegen de troepen die van het meer komen?” vroeg Erik.

„Ik heb mijn snelste prauwen naar het meer gezonden met opdracht den vijand

van het dorp af te lokken. Ik moet het er op wagen en vermoedelijk slaagt deze krijgslist wel, want ze zullen er inloopen en mijn prauwen achterna zitten. Inhalen kunnen zij ze toch niet; we zijn hun zeker te vlug af. Lukt het niet dan gaat het dorp er aan, ze zullen het ongetwijfeld in brand steken, maar de vrouwen en kinderen hebben dan allang een goed heenkomen gezocht in het binnenland. Het dorp is van minder belang, je hebt toch zeker wel eens gehoord dat het hoofddoel in den oorlog niet is de steden van den vijand te vernietigen, maar zijn leger. Als ik Haroen maar ten onder krijg, mijn dorp kan ik later weer opbouwen”.

Roy knikte nadenkend. Het plan was verstandig. „Wanneer verzamelt u het leger?” vroeg hij.

„Vandaag komen ze uit alle dorpen aan het meer en aan de rivier hierheen. Ik heb tweehonderd oorlogsprouwen en twee en twintig honderd krijgslieden en die zullen allen van avond gereed staan”.

„Hoe sterk is Haroen's macht, die hij zelf aanvoert?”

„Drie honderd prauwen, maar ik geloof niet dat hij er partij van zal weten te trekken. Mijn kansen staan nu beter dan ze over zes maanden zouden staan”.

„Ik was altijd van plan officier te worden”, zei Roy opgewonden, „maar dat ik zoo gauw een echt gevecht zou meemaken had ik niet durven hopen”.

„Verheug je daar maar niet op”, zei Narrasid ernstig; „twee blanke jongens zijn niet op hun plaats bij een strijd van Moro's tegen elkander”.

„Erik en ik denken er niet over hier te blijven zitten, terwijl u gaat vechten!”

„Dat zal toch moeten, je zoudt me maar in den weg zijn. Ik laat hier enkele mannen achter om jullie te beschermen en wanneer de kans tegen mij is of wanneer Haroen het dorp inneemt, zullen ze jullie door de bosschen naar Cotabato brengen”.

„En we vechten toch mee”, zei Roy koppig; „u kunt het ons niet beletten, we zullen wel maken dat we er bij zijn”.

„Ik zou anders meenen dat jullie waarlijk genoeg avonturen beleefd hebt”.

„Het is niet alleen om het avontuur”, viel Erik in, „maar we willen niet achterblijven als anderen vechten”.

„Maar jullie hebt niets met dezen strijd te maken”.

„Zoo?” zei Roy heftig, „u hebt ons het leven gered, dus uw strijd is onze strijd”.

Narrasid dacht na. „Goed dan”, zei hij eindelijk, „ik zal jullie meenemen, maar op één voorwaarde, je moet me beloven onder geen voorwendsel deel te nemen aan het gevecht tenzij zelfverdediging het noodig maakt. Ik zal je samen in mijn snelste prauw zetten, dan kan je uit de buurt van de vechtprouwen blijven. Afgesproken?”

„Afgesproken”, riepen de jongens tegelijk.

„Goed. Vandaag moet je je maar in 't paleis bezig houden, ik heb het natuurlijk druk. Vanmiddag wordt in het dorp een Moro huwelijk gesloten, dat is wel aardig om te zien”.

„Gaan er nu mensen trouwen?” vroeg Roy verbaasd, „aan den vooravond van een oorlog?”

„Het uitstellen van een huwelijk brengt ongeluk”, zeide de Sultan; „ze zouden er nog mee doorgaan al stond Haroen voor het dorp. Je moet het bepaald zien,

het is een zeldzaamheid, dat een blanke die plechtigheid bijwoont”.

Dat huwelijk interesseerde de jongens echter veel minder dan de voorbereidselen tot den krijg. Het Paleis stond op een hoogte vanwaar zij het meer en de rivier konden overzien. Een onafgebroken stroom van prauwen en krijgslieden kwam naar het dorp toe. Alles ging zeer ordelijk en blijkbaar naar een vooropgesteld programma. Iedere stam had zijn eigen plaats op den oever.

Toen het kijken hen begon te vervelen, vermaakten de jongens zich met speerwerpen. Speren waren er genoeg in het paleis. Een van de schildwachten sloeg met een minachtend lachje hun pogingen gade en toen zij er mee ophielden nam hij een speer op, mikte, het wapen suisde door de lucht en kwam op grooten afstand in den stam van een palmboom terecht.

Vol bewondering verzocht Roy den man zijn biceps te mogen voelen en met verbazing merkte hij dat de inboorling niet eens bijzonder gespierd was.

Ze lunchten samen en daarna verscheen een Moro die hen in gebrekkig Spaansch uitnoodigde de trouwplechtigheid bij te wonen. Ze werden naar een groote woning van bamboe en nipa gebracht, waar al een dergelijk orkest als ze in Colongo gehoord hadden, aan het spelen was. Hun geleider vertelde, dat de bruid door al haar vrouwelijke familieleden aangekleed werd en de bruijom werd uitgedoscht in een feestgewaad dat het eigendom was van de gemeente en alleen bij dergelijke plechtigheden gebruikt werd. De jonge man leverde een merkwaardig schouwspel op met zijn zware zijden sarong, gouden en zilveren ringen en een nauwsluitend jasje. Hij zette zich op den grond en twee pandita's namen vóór hem plaats. Tusschen hen in stond een schaal met gloeiende houtskool en terwijl daarop wierook geplengd werd stak een van de priesters vijf ringen aan duim en vingers van de rechterhand van den bruidegom. Intusschen hieven de andere priesters een eentonig gezang aan. Hierna traden zes Moro meisjes binnen en zetten zich op eenigen afstand van den bruidegom. Haar gezichten waren met een witte pap van rijst bestreken en zij zaten onbewegelijk, totdat de bruid verscheen en plaats nam naast den bruidegom, maar met haar rug naar hem toe. De jonge man zeide eenige vriendelijke woorden tegen haar, maar zij deed afwerend, waarop hij weer ging zitten en droevige blikken op haar rug wierp. Nu begon de menigte de bruid te smeken gehoor te geven aan zijn poging tot toenadering, maar zij bleef weigeren. Een van de zes vrouwen stond op en hield een lang betoog tegen de gasten.

„Ze vertelt”, fluisterde de geleider van de jongens, „dat de bruijom een slechte man is”.

„Is dat waar?” vroeg Roy.

De Moro haalde grijnzend de schouders op.

Toen de vrouw eindelijk uitgepraat was, zette zij zich en de aanwezigen begonnen opnieuw hun pleidooi voor den bruijom, totdat de bruid zich gewonnen gaf en hem haar gezicht toekeerde. Hiermee was de eigenlijke plechtigheid afgelopen, maar het jonge paar moest elkaar zoo wezenloos blijven zitten aanstaren, totdat al de gasten verzadigd en vertrokken waren. Roy en Erik hadden er schoon

genoeg van en wisten hun geleider over te halen hen naar het paleis terug te brengen. Tegen den avond werd de spanning in het dorp steeds grooter, het leek wel een bijenkorf en de rivier was bedekt met groote oorlogsprouwen, ieder met acht tot twaalf koppen bemand, de roeiers inbegrepen. Die roeiers vochten natuurlijk ook mee zoodra de strijd tegen de vijandelijke prauwen een aanvang nam. Narrasid en zijn staf dato's verschenen precies op tijd aan het avondmaal. De jonge Sultan zag er vergenoegd uit, in het minst niet zenuwachtig of bezorgd. Het was hem niet aan te zien dat zijn macht, zijn rijkdom, misschien zelfs zijn leven op het spel stonden.

„Alles is voorbereid”, zei hij; „twee uur na het invallen van de duisternis varen we met twee honderd prauwen uit. „Hebt u nog bericht over den vijand?” vroeg Erik.

„Zijn plannen zijn onveranderd. Of Haroen vermoedt niet, dat ik van zijn voornemen af weet, of hij denkt dat ik hier rustig zal zitten wachten tot we door zijn twee legers worden ingesloten. Hoe vonden jullie de trouwpartij?”

„Heel interessant. Denkt u morgen vroeg met Haroen samen te treffen?”

„Ja. Hoe vind je die gewoonte om al de ongerechtigden op te sommen, die de bruijom bedreven heeft?”

Roy lachte; „u wilt me van het onderwerp vechten afbrengen, dat snap ik wel”.

„Och”, zei Narrasid, „als alles gereed is, wat geeft het dan er over te praten, dat maakt maar zenuwachtig. Sta je er nog op mee te gaan?”

„U kunt ons als talisman gebruiken”, lachte Roy.

„Dan zou ik nog maar een paar uur gaan slapen als ik jullie was”, zeide de Sultan, „ik zie wel dat ik je in de boeien zou moeten slaan als ik jullie wilde belletten mee te gaan”.

De jongens gingen gehoorzaam naar hun kamer, maar ze dachten niet aan slapen; ze waren veel te opgewonden en bespraken de oorlogskansen. Het was een leelijk ding dat Haroen drie booten had tegen Narrasid twee. Opeens ging de deur open en Narrasid kwam binnen met papier, pen en inkt.

„Jullie moesten nog een woordje aan je familie schrijven”, zei hij. „Je kunt niet weten wat de dag van morgen ons zal brengen. Ik zal met een specialen bode afspreken dat hij de brieven naar de kust brengt ingeval wij den strijd verliezen; hij zal dan ook te weten zien te komen wat er van jullie geworden is en het je ouders mededeelen. Overwinnen wij, dan worden de brieven niet verzonden”.

Met deze woorden verliet hij het vertrek. De jongens keken elkaar aan. „Je zoudt zoo zeggen”, zei Erik langzaam, „dat hij verwacht dat het er morgen Spaansch zal toegaan”.

„Het is eigenlijk bar”, peinsde Roy, „dat hij ons moet herinneren aan onzen plicht. Je kunt wel nagaan dat wanneer ze de mast van de „Zoeloe Koningin” boven het water zien uitsteken, vader gewoon geen raad zal weten van angst om ons”.

„En als ze de mast niet ontdekken en als het morgen slecht met ons afloopt, dan zal nooit een sterveling weten waar we gebleven zijn”, zei Erik.

In een ernstige stemming begon Roy

zijn brief, het eene velletje na het andere werd volgekrabbeld; er was zoo ontzettend veel te vertellen. „Hoe is het mogelijk”, merkte Roy onder het schrijven op, „dat dat alles zich in vier dagen heeft afgespeeld; ik voel me al een echte avonturier”.

Erik las het lange epistel en voegde er een kort woord bij voor zijn eigen vader.

„Morituti te salutant”, mompelde hij met een halven glimlach.

Narrasid kwam den brief halen en gaf hem aan een zijner vertrouwelingen in bewaring. Een fantastisch schouwspel wachtte de jongens toen zij buiten kwamen. Talloze fakkels verspreidden een rossen gloed over het water en de zwaarbeladen prauwen. De krijgslieden hadden ieder minstens twee wapens in hun gordel, een kris of een barong en een campian. Bovendien droegen ze lange speren met breede punten en degenen, die niet moesten roeien hadden groote ronde schilden van hard hout met leer overtrokken.

De prauwen hadden alle een scherpen, met ijzer beslagen boeg, hierdoor konden ze een vijandelijke boot rammen en tot zinken brengen, zonder dat ze zelf gevaar liepen. Ook zag Roy op alle prauwen een lange bamboe stok met een eigenaardigen ijzeren haak aan het eind en hij vermoedde dat ze daarmee een boot enterden om het gevecht man tegen man te beslechten. Narrasid bracht de jongens naar een licht rank vaartuig met acht roeiers bemand, die tot hun verbazing allen ongewapend waren.

„Dit is jullie prauw”, zei de Sultan; „het verwondert je, dat de mannen ongewapend zijn. Dit deed ik met opzet om het hun onmogelijk te maken zich in den strijd te begeven, wat ze vast en zeker anders toch zouden doen ondanks mijn verbod. Als wij verslagen worden moeten ze jullie zoo spoedig mogelijk naar de kust in veiligheid brengen”.

Het ontging hem niet dat de jongens teleurgesteld keken en hij zei lakoniek: „Daarom kunnen jullie toch nog best eenige houwen oploopen; steek dus in ieder geval deze revolvers bij je, ze kunnen misschien te pas komen”.

Hij sprak nog het een en ander met de roeiers af, drukte de jongens de hand en verdween. Zoodra ze ingestapt waren zette ze hun prauw af naar het midden van de rivier. Roy had een oogenblik het gevoel alsof alles maar een droom was, die bewapende booten, de vlamme fakkels, die het tooneel in een sprookjesachtig schijnsel hulden, maar weldra besepte hij dat het werkelijkheid was, dat ze aan den vooravond stonden van een der grootste gevechten in de geschiedenis der Moro's en dat ze misschien het laatste avontuur van hun leven gingen meemaken. Een kwartier later, ze hadden niet gemerkt dat er een sein gegeven was, zette de vloot zich in beweging. Hun prauw bleef rustig liggen totdat alle andere voorbij waren en sloot zich toen bij den stoet aan.

Een bocht in de rivier onttrok al spoedig het dorp en den rooden gloed der fakkels aan hun oog, en de duisternis omhulde hen als een zwarte mantel. De dichte bosschen op de beide oevers staken donker af tegen de sterrelucht en vloeiden ineen met de geheimzinnige omtrekken der heuvels op den achtergrond.

Welkom nieuweling

Bloemendaal: Wim van Batenburg, Nic. Blankevoort, Frits Groen, Hans Tol (Elswout Groep).

's Gravenhage: Willem Barzilay, Herman Duiser, Pieter Halbmeyer, Georg Kauders, Job Plugge (Gr. 20, George Williams Gr.).

Groningen: Jan Voorsmit, Henny Rasker, Ton van Weering, Gretus Jans, Jan de Jager, Bert Horst (Medusa Groep).
Hugo van Zuylen van Nijevelt (Marlijn Groep).

Leiden: Jan de Coster, Eddy Koning, Bert van Dalen, Kees v. Welzen, Aat Snel, Wiggert de Jong, Jacques Barthen, Laurens Zitman, Wout Kampenhout, Piet Harteveld, Hans Kuipers, Hein Kruidier, Wout Peerenboom, Jan Stigter, Plet v. d. Bent, Johan Jonk, Piet Bloemendaal, Ru van Straten, Hans Planjer (Leeuwen Groep).

Rotterdam: Frans Windhorst, Corry Kok, Jan Oosterhout, Flip Oosterhout, Han Muller (Oranje-Blauw Gr. 17).

IJmuiden: Martien Visser, Ot Bussemaker, Frits Bussemaker, Leen Verbaan, Wim Duvalois, Cor van Duivenvoorde, Hans Verkès („Kennemers, IJmuiden”).

Zwolle: E. Barrink, J. Theunisz, J. Winkel, H. Bloemberg, J. Donker, A. Hamstra, H. Mesdag, P. Mischke (Groep I).

Inzendingen voor deze rubriek moeten:

- duidelijk worden geschreven,
- vermelden: installatiedatum, adres Nieuweling, naam van de Groep en de afdeling,
- indien ingesloten bij correspondentie of afd. bericht, op een afzonderlijk vel papier worden geschreven,
- bij voorkeur worden ingezonden door een verantwoordelijk leider,
- niet later dan de 1e van de maand in het bezit der redactie zijn.

Roy verloor alle besef van tijd en plaats. Hij wist dat de tocht tot aan den mond van de Boeloean rivier een uur of vijf moest duren, maar hij wist niet of ze één of vele uren onder weg waren. De roeiers lieten de riemen rusten, de prauw dreef langzaam stroomafwaarts en de heele vloot dreef op dezelfde manier voort. Dit duurde totdat de dageraad aanbrak, toen namen de roeiers de riemen weer op en de prauwen werden in slagorde opgesteld; de voorhoede onder aanvoering van Narrasid's in het oog vallend vaartuig, besloeg de gansche breedte van de rivier. Heel vooraan voeren de verkenners en in breede rijen volgde de vloot.

Na eenigen tijd hoorde Roy een uitroep van een der roeiers en hij zag dat de verkenners terug kwamen. Op hetzelfde oogenblik verdween de voorhoede om de bocht van de rivier. Toen hij zelf de bocht omkwamen greep Roy onwillekeurig Erik's arm. In de verte naderde met groote snelheid de geweldige vloot van Haroen, den Sultan van Boeloean.

(Slot volgt.)

De Avonturen van Tom Texan

VII

VOOR „DE VERKENNER” GETEEKEND DOOR H. G. KRESSE

AAN HET EINDE VAN ZYN EERSTE DAG OP DE SPEURTOCHT, OVERNACHT TOM IN DE PRAIRIE BY EEN BOSJE.

ALS HY DE VOLGENDE DAG WAKKER WORDT MERKT HY TOT ZYN VERBAZING DAT ER EEN WILDVREEMDE MAN NAAST HEM ZIT....

HE, WAT'S DAT NOU? WAT MOET JE HIER? AJASSES, EN HET EERSTE WAT IK WEER ZIE OP M'ENUCHTERE MAAG IS 'N SCHIETZER.

MÖGGE, KIDDE, JE REVOLVERTJE HEB IK MAAR ZO LANG AFGEPAKT... TOEI, WAT DOE JE SLAPERIG!

WIE, VOORDE DROMMEL BEN JE? ZEKER WEER ZO 'N BANDIET HÛ? IK BEGIN TE GELOVEN DAT IK M'N HELE LEVEN MET BANDIETEN TE MAKEN MOET HEBBEN..!

IKS=

LUISTER, SLOME, WIE IK BEN GAAT JOU NIKS AN! EN NOU IK GEZEGD HEB WIE IK BEN WIL IK WETEN WIE JY BEN!

EN DAT GAAT JOU NIET AN!

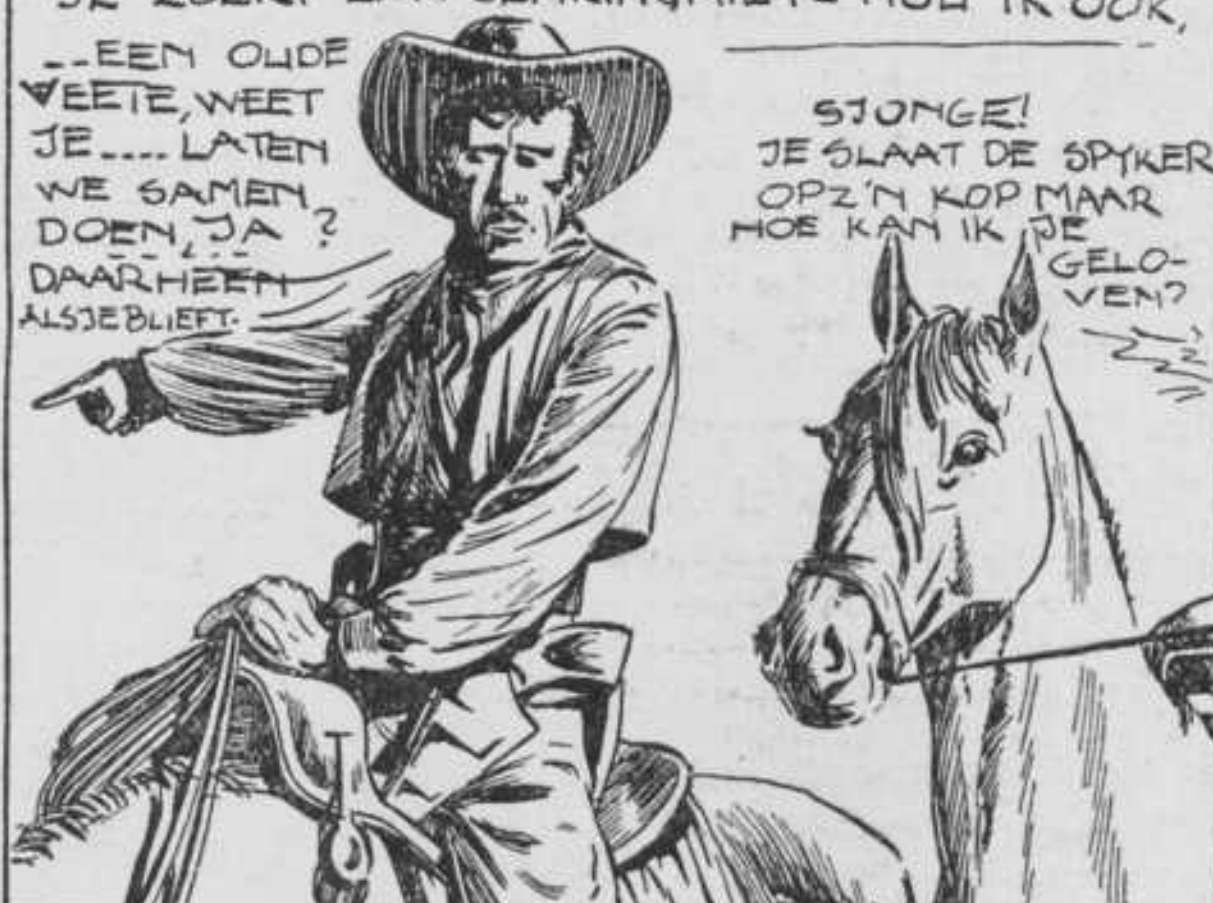
ALL RIGHT, STAP OP JE PAARD EN SPUTTER NIET TEGEN!

KYK 'S KIDDE, IK WEET BEST WIE JE BENT, HOOR, JE ZOEKT LEW JENKINS NIET? NOU IK OOK,

...EEN OULDE VEETE, WEET JE... LATEN WE SAMEN DOEN, JA? DAARHEEN ALS JE BLIJFT.

STONGE! JE Slaat DE SPYKER OP Z'N KOP MAAR HOE KAN IK JE GELOVEN?

NOW MOET JE ME ES GELOVEN..... JE ZAL ER GEEN SPYT VAN HEBBEN!

ALL RIGHT, IK BEN MACHTELOOS,.... KYK, DAAR DAALT HET PAD!

JUIST, EN PRECIES AAN DE OVERKANT BEGINNEN DE BERGEN, ZIE JE WEL? NOW, DAAR MOETEN WE JUIST NIET HEEN!

„Jongens,” begon de hopman nadat de vlag was gebroken en de wet voorgelezen was, „zoojuist ontving ik een telegram in geheimschrift; ik heb het drie keer overgeschreven, dus voor elke patrouille één, ontcijfer het en voer de opdracht vlug uit, ook is het officieel. De patr. leiders kunnen het nu bij mij halen; tot straks.”

Met veel rumoer ging de troep uit-een naar de verschillende patr. hoeken.

„Nou,” zei Dik, patrouilleleider van de Uilen, „dat kan wel aardig worden. Officiëel hé! Kijk eens bijna een echt telegram. Gelukkig heb ik dat code-papier bij mij.” Het was een stuk papier met bovenaan A B C D.... enz., precies daaronder B C D E.... enz. en daaronder weer C D E F.... enz., tot de letters van boven naar beneden en van links naar rechts een compleet alfabeth vormden; daardoor hoefde hij het alfabet eerst weer niet op te schrijven en het oplossen gaat gemakkelijker.

Vlug hadden de Uilen het ontcijferd, zoodat er kwam te staan: „Auto met vier officieren beschoten vanuit vliegtuig. Richting auto vanuit viaduct 67°. Alle bijzonderheden opteekenen. Een officier verzorgen, naar troephuis dragen.”

„Zoo dat is klaar,” zei Jan die Ass. patr. leider was, „dank zij jouw hulp zijn we de eerste, zie ik.”

„Natuurlijk moeten we de stokken, touw en verband meenemen, maar waar is de hopman?” zei Dik.

„O, de hopman is natuurlijk voor gewond officiertje aan 't spelen,” zei een van de Uilen.

„In de buurt van het viaduct ligt een kapotte wagen,” zei Jan, „laten we dus daar naar toegaan.”

„Nee, laten we toch maar liever op

De beschoten Auto

het kompas lopen, je kunt nooit weten,” zei Dik weer.

Zoo werd ook gedaan. Toen ze van het viaduct in het bosch liepen, op het kompas, kwamen ze vanzelf bij de auto, 't was eigenlijk geen auto meer, veel was er afgehaald. Een majoor en een generaal lagen achter in de wagen tegen elkaar en voorin lag half door het raampje een luitenant en een kapitein voorover. Makkelijk konden de Uilen er twee ass. Verk. leiders en twee Voortrekkers uit opmaken. Zij waren gewoon in civiel en hadden de bijbehorende insignes van papier op de kragen gemaakt.

Een instrumentenbord was nog geschilderd met meters en klok. Vlak bij lagen wat roode snippers en een stuk verder nog een paar. Niemand van de Uilen dacht er aan, dat dit bloed moest beteekenen. Alle bijzonderheden werden genoteerd, maar niet de roode snippers.

„We zullen natuurlijk den generaal nemen,” zei Dik. „Jan en ik zullen hem eerst maar bijmaken, want hij schijnt in bewusteloozen toestand te zijn. Jullie moeten dan maar voor een brancard van vier stokken zorgen.”

Met veel kabaal werd de „generaal” bijgemaakt waaraan ieder zijn deel moest hebben.

„Ssst,” zei de voortrekker, „maak de andere officieren niet wakker. Ik moest jullie eerst wat zeggen, daarna verbinden en naar het troephuis transporteren en dan de volgende opdracht uitvoeren; nu goed luisteren:

„Papieren.... gestolen.... dief.... pijn arm rechts.... hoofdpijn,” en daarna was er niets meer uit te krijgen.

door FRITS WIGBOUT

Dus was hij bestolen, maar eerst moesten we hem verbinden. Zoo beraadslaagden de Uilen. De „generaal” werd eruit gehaald en bleek gewond te zijn aan zijn rechterarm en rechterslaap. Na verbonden te zijn en nadat de brancard gereed was, werd hij een eindje gedragen en daarna omgekipt en na „als je wilt en kunt mag je naar het troephuis tip-pelen” gezegd te hebben, lieten we hem liggen, want hij was bovendien nog goed gebonden en natuurlijk verbonden. Nu kwam het tweede bedrijf: den dief achtervolgen.

We hadden dus begrepen, dat de dief zich gesneden had en dat er bij de terugtocht bloed op regelmatige plaatsen uit de wond was gelopen; dit waren dus de roode papiersnippers.

„Een dief met papier in de aderen”, zooals we het noemden. Het spoor was tamelijk lastig en ging door het bosch, over slooten en hekken en eindigde plotseling op de heide.

Bij het laatste bloedplasje lag wat verband, een lucifer en beetje sigaretten-asch, want hij had hier zijn wond verbonden en een sigaret gerookt.

„Minstens twee liter bloed verloren,” oordeelde een van de Uilen.

„We moeten dus hier iemand zoeken, die rookt en een verband draagt, misschien om zijn been,” zei Dik.

De patrouille werd verdeeld over het terrein. We ontmoetten verscheidene personages op de groote stille heide en natuurlijk was de laatste de dief en wel: de hopman.

En hiermede zijn we gekomen aan het einde der wedstrijd-inzendingen. Volgende maand zullen we den uitslag publiceeren. Het is jammer, dat we geen opstellen meer hebben. Natuurlijk verstaat de één beter de kunst van boeiend of geestig vertellen dan de ander, maar over het algemeen vielen deze verhalen van Verkenningsspelen, werkelijk gebeurd of geheel of gedeeltelijk verzonnen, en eigen werk van lezers van verschillenden leeftijd, zeer in den smaak, naar men ons mededeelde. Daarom, al is de wedstrijd nu gesloten, houden we ons nog steeds voor dit soort pennevruchten aanbevolen.

REDACTIE „DE VERKENNER”

N.V. Eerste Nederl. Snaren- en Catgutfabriek Hakkert, Rotterdam

Ruim 25 jaar geleden werd de fabricatie van snaren hier te lande door deze fabriek ter hand genomen, d.w.z. de fabricatie van muzieksnaren, snaren voor tennistrackets, en medische snaren (hechtmateriaal, z.g. catgut).

De afdeling muzieksnaren was spoedig op een zoo hoog peil gebracht, dat deze snaren over de geheele wereld verkrijgbaar waren en door de grootste artisten werden gebruikt (Menuhin, Thibaud, Milstein, Morini en vele anderen).

Vervolgens werd de vervaardiging van tennissnaren serieus ter hand genomen, en dit product werd kwalitatief zoo ver opgevoerd, dat binnen enkele jaren deze snaren werden gefabriceerd voor de vele bekende Engelsche tennistrack-fabrieken.

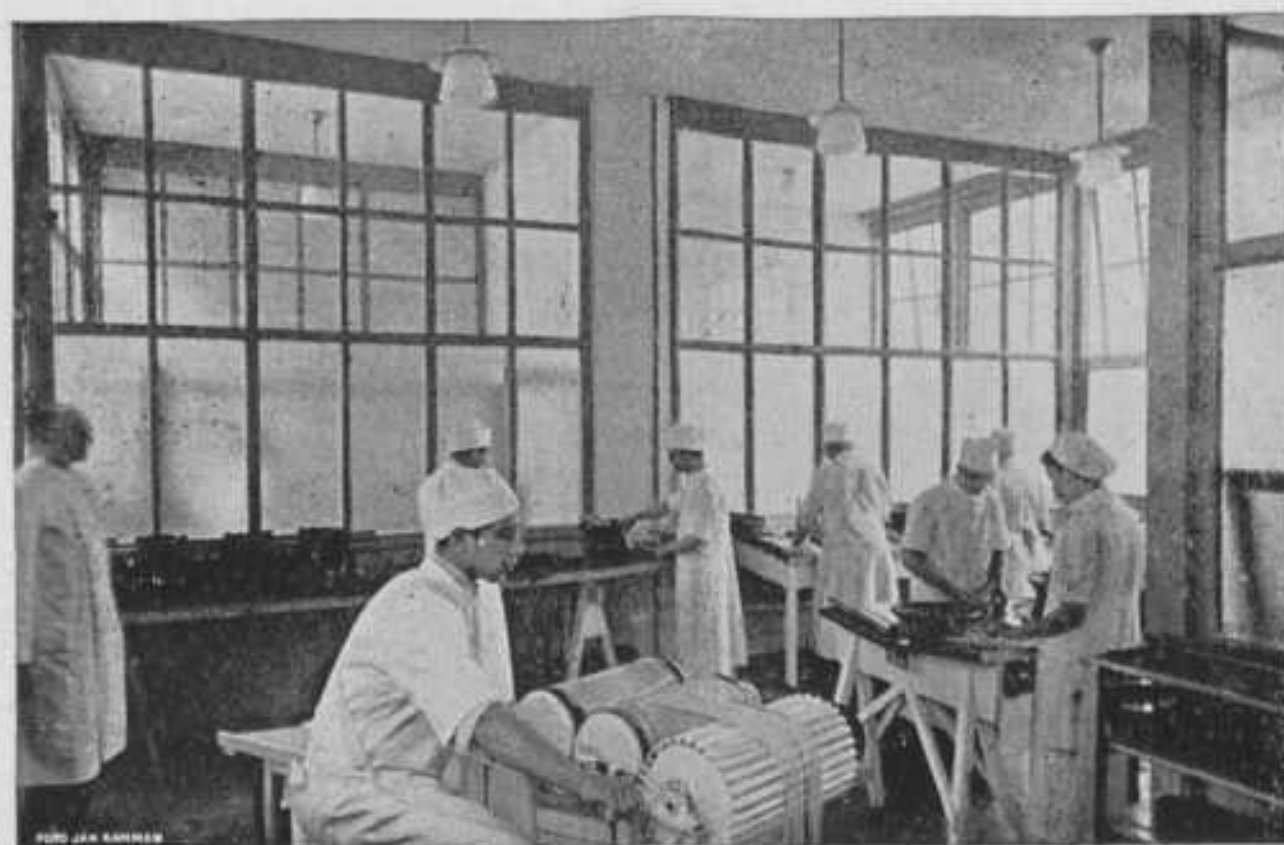
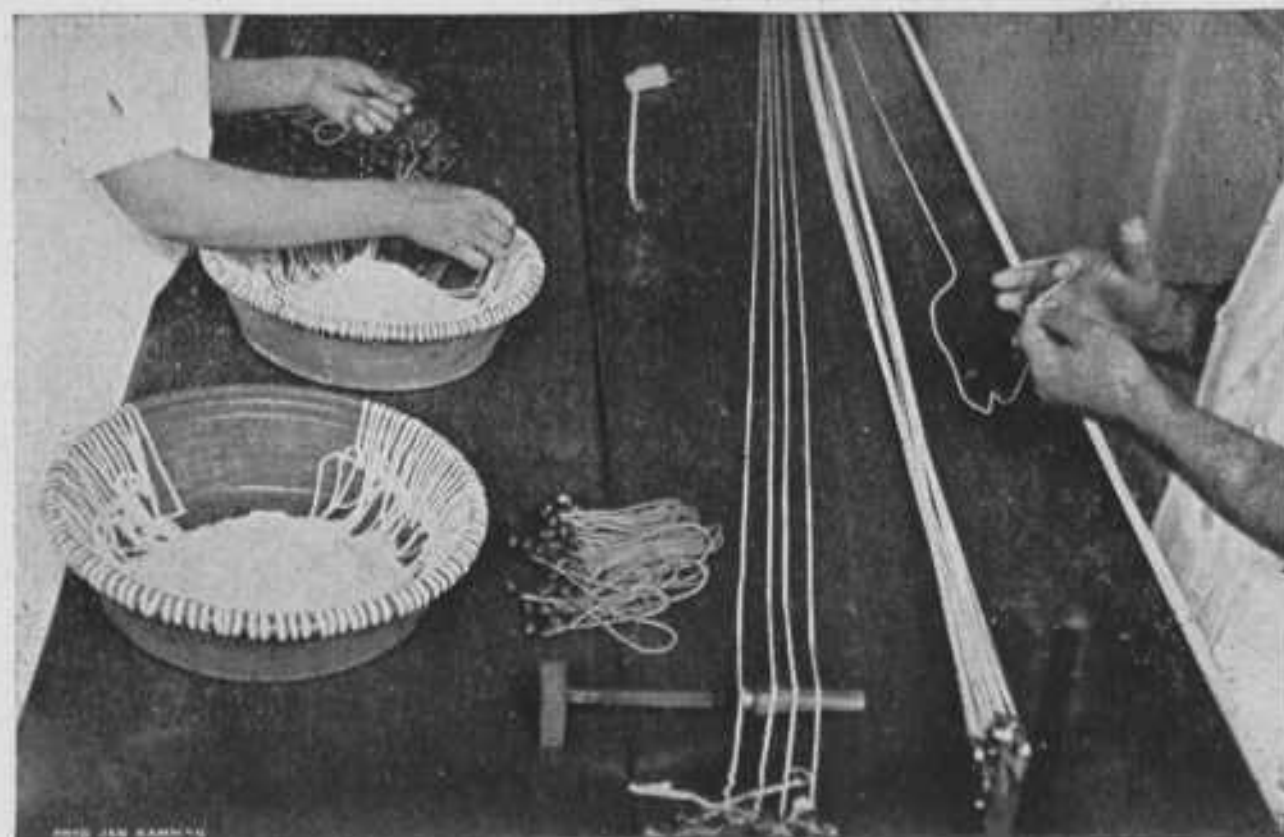
De fabriek was nu de eenige op het continent, welke tennissnaren vervaardigde, die met de snaren van Engelsche origine konden wedijveren. In den gloriëtijd van den bekenden tennisster Cochet, gebruikte ook deze bekende wereldkampioen de Hollandsche snaren. Evenals de muzieksnaren, hadden nu ook de tennissnaren hun weg gevonden naar de meeste landen van Europa, Amerika, Australië, Japan en Indië.

Gedurende dezen tijd werden er ook reeds medicinale snaren gefabriceerd, doch zoo, dat deze in de ziekenhuizen nog een grondige behandeling noodig hadden, d.w.z. dat zij in de ziekenhuizen nog moesten worden gesteriliseerd. Er werden jaren lang proeven genomen om een procedé te vinden, waardoor de snaar zoowel in- als uitwendig gesteriliseerd zou kunnen worden, zonder dat dit schade zou berokken aan de breekkracht of de

elasticiteit van de draad. De laatste 5 jaren is een dergelijk product, dat dus in de ziekenhuizen niet meer behoeft te worden nagesteriliseerd, in den handel, en het wordt tot volle tevredenheid van de Heeren Chirurgen in een overgroot deel van de Nederlandsche ziekenhuizen regelmatig gebruikt. Het werd eveneens geleverd voor de legervoorraden hier te lande en voor die van enkele andere landen; tot voor enkele maanden werd het naar vele bekende instellingen in het buitenland, vooral in Scandinavië, Zwitserland en diverse overzeesche gebieden, geëxporteerd.

Al deze artikelen worden gefabriceerd uit bepaalde gedeelten van schapendarmen, welke hiertoe direct na de

slachting gereinigd en bewerkt worden. Na de reiniging wordt de grondstof gesorteerd, al naar gelang de dikte van de snaar, welke men wil fabriceren, benodigd. De darm wordt daarna in linten gesneden, welk werk uitsluitend door een geroutineerd vakman kan geschieden, en vervolgens opnieuw gereinigd en vetvrij gemaakt, steeds in stroomend water. De op deze wijze verkregen linten worden gesorteerd en groepsgevijs aan de uiteinden tezamen geknoopt, om daarna gevlochten of gedraaid te worden. Alvorens dit laatste echter geschiedt, staan de aan een lus tezamen geknoopte linten gedurende geruimen tijd in baden met een sterilisatievloeistof, waarin dan het catgut voorgesteriliseerd wordt, en het inwendig steriel wordt.

Het zou te veel plaatsruimte in beslag nemen, wanneer wij de geheele verdere bewerking, welke nog weken duurt, zouden beschrijven. De geheele bewerking geschiedt in een hygiënische omgeving, en de fabricatie van het steriele hechtmateriaal staat onder regelmatige controle van bekende bacteriologen.

Het vorige jaar werd het initiatief genomen, een modern fabrieksgebouw te doen contrueeren; dit gebouw is sinds enkele maanden gereed. Het zal zeer zeker voor de heeren Chirurgen en Directeuren van onze ziekenhuizen interessant zijn, deze industrie eens te bezichtigen; de Directie is gaarne bereid, haar fabriek hiervoor open te stellen. Ook de verdere fabricatie van muzieksnaren, vooral het omspinnen en quintenrein maken, is zeer belangwekkend.

Jeugdluchtvaart

Het zal vermoedelijk wel niet de eerste keer zijn, dat over Luchtvaart in het Padvinders-orgaan wordt geschreven en het zal vermoedelijk ook wel niet de eerste maal zijn, dat in het blad over Jeugdluchtvaart wordt geschreven. Ook al mocht dat het geval zijn, dan meenen wij toch, dat een ietwat diepere beschouwing over de betrekkelijk jonge Jeugdluchtvaartbeweging de aandacht van de Padvindersjeugd mag hebben, temeer omdat ook in die kring de gedachte veld wint, dat men zich met de Jeugdluchtvaart moet bezighouden.

Door bemiddeling van de Afdeling Jeugdluchtvaart der K.N.V.v.L. ontvangen reeds eenige leiders van Padvindersgroepen den cursus Luchtvaartkennis en Modelvliegtuigbouwleider, om straks, als zij met goed gevolg examen hebben gedaan, sectie's Jeugdluchtvaart te gaan vormen.

Jeugd en Luchtvaart! Hoe gemakkelijk zou het zijn over dat onderwerp een propagandistisch artikel te schrijven. Toch meenen wij dat thans niet te moeten doen, zij het reeds, omdat men den Padvinder niet wint met een propagandistisch woord, zonder meer. Hij wenscht feiten te zien en zijn die feiten tastbaar, dan hebben zij daarom zijn belangstelling.

In dit artikel willen wij ons dan ook alleen met de feiten van de Jeugdluchtvaartbeweging bezig houden en opdat de Padvinder-lezer zich een juist beeld van die beweging kan vormen, plaatsen wij ons artikel in het teeken van:

VERLEDEN — HEDEN — TOEKOMST

Over het verleden van de Jeugdluchtvaartbeweging kunnen wij kort zijn. Elke beweging heeft in haar prille jeugd met moeilijkheden te kampen en de onderhavige is hiervan niet verschoond gebleven.

In 1933 hebben wij de Jeugdluchtvaartorganisatie opgericht. Aan gezien al spoedig in een aantal plaatsen van ons land Jeugd Luchtvaart Clubs konden worden opgericht, kreeg de beweging daardoor een landelijk karakter. Wij begrepen, dat zij den steun van de Nederlandsche Luchtvaartinstanties noodig had, om tot ontwikkeling te komen. Op ons advies gaf de Jeugdluchtvaartorganisatie op 1 September 1934 haar zelfstandigheid prijs en sloot zij zich op dien datum aan bij de Kon. Ned. Ver. voor Luchtvaart (K.N.V.v.L.). De moeilijkheden, welke zij reeds aan den lijve had gevoeld, waren met die aansluiting niet opgelost. De Vereeniging beschikte over beperkte geldmiddelen en zij kon de nieuwe afdeling slechts matig steun verleen. Dank zij een subsidie van f 2000.—, welke de Vereeniging van het Nationaal Luchtvaartfonds voor haar Jeugdafdeling kreeg, kon zij haar werk voorloopig voortzetten.

1 November 1935. Opnieuw dreigden financieele moeilijkheden.

Overall in den lande wilde de Jeugd iets meer van de nieuwe beweging weten, terwijl de propaganda veel geld vergde.

De Vereeniging kon het financieele risico niet langer dragen en het bestuur zag zich genoodzaakt haar Jeugdafdeling op te heffen. Ons onverwoestbaar vertrouwen in de nieuwe beweging bracht ons er toe het financieele risico zelf te aanvaarden, mits de aansluiting bij de Vereeniging een feit bleef. Het bestuur vereenigde zich met die oplossing en, hoewel onder nog moeilijker omstandigheden, het werk kon voortgang vinden. Wij prijzen ons gelukkig, dat wij indertijd die mogelijkheid hebben geopend; wij zijn in onze verwachtingen niet beschaamd geworden.

Begin 1938 kwam er weder eenige opluchting; een particulier stelde een niet onbelangrijke gift voor de Jeugdluchtvaartbeweging beschikbaar.

Het is maar gelukkig dat deze nieuwe beweging voor de Luchtvaart niet verloren is gegaan, vooral waar er thans van een Nederlandsche Luchtvaart in het geheel geen sprake meer is. Immers, de burger-luchtvaart ligt geheel stil; de Zweefvliegerij is tot werkeloosheid gedoemd; het motor-sportvliegen moet eveneens lijdzaam aan den kant van den weg blijven staan, terwijl de Ballonsport zich alleen maar tot het theoretische gedeelte kan bepalen. Alle vormen van luchtvaart zijn door de tijdsomstandigheden stilgelegd, alleen de Jeugdluchtvaart houdt de herinnering aan ons roemrijk luchtvaart-verleden levendig.

* * *

Nietegenstaande haar betrekkelijk kort bestaan, terwijl zij nog door moeilijke omstandigheden in haar ontwikkeling werd geremd, heeft de Jeugdluchtvaart reeds veel voor de Luchtvaart-gedachte gedaan.

De jaarlijksche Nationale Jeugdluchtvaartdagen, welke zij heeft gehouden, waren even zoovele hoogtij-dagen voor de luchtvaartpropaganda onder de Jeugd. De Jeugdluchtvaarkampen, welke zij sinds 1937 houdt, zijn bij uitstek geschikt, om de Jeugd dichter tot elkaar te brengen en het saamhorigheidsgevoel aan te kweken. Door het verstrekken van cursussen Luchtvaartkennis heeft zij aan vele harer leden de kennis bijgebracht, die noodig was om hun weg op luchtvaartgebied in de maatschappij te vinden. De cursussen Modelvliegtuigbouwleider, welke op ruime schaal worden verstrekt, heeft den modelvliegtuigbouw belangrijk bevorderd.

Zij heeft de modelvliegtuigsport niet alleen in ons land onder het bereik van de Jeugd gebracht, maar zij heeft deze nuttige en leerzame sport op een hoog niveau geplaatst. Door het organiseren van plaatselijke, gewestelijke en landelijke wedstrijden met modelvliegtuigen heeft zij de eerezucht — in de goede beteekenis — van de jeugd geprikkeld en

Een schitterend model zweefvliegtuig

haar belangrijke prestaties doen verrichten. Haar deelneming aan internationale wedstrijden met modelvliegtuigen heeft de jeugd in het

buitenland getoond, dat zij op dat gebied van sport met een ernstige concurrent heeft rekening te houden. Zij heeft andere groote jeugdbewegingen in ons land genoopt, zich met Jeugdluchtvaart bezig te houden en in hun arbeidssfeer te betrekken. Kortom, de zes jaren die achter haar liggen heeft zij nuttig

besteed en thans vormt zij een basis waarop straks — naar wij hopen — de Nederlandsche Luchtvaart weer kan worden opgebouwd.

* * *

De aandachtige lezer zal hebben bemerkt, dat wij successievelijk van het „Verleden” in het „Heden” zijn overgegaan, doch alvorens ons met de „Toe-

door H. J. HAGELEN Hzn.,

Secretaris van de Afdeeling Jeugdluchtvaart der K.N.V.v.L. *)

komst” bezig te houden, meenen wij nog iets te moeten zeggen over de Luchtvaartkampen, welke de Jeugdluchtvaart dit jaar heeft gehouden. Hier-voor bestaat temeer reden, omdat juist één dier kampen bijzonder in het teeken van de toekomst stond. Dit jaar zijn drie Luchtvaartkampen gehouden, n.l. een Leiderskamp, een Wedstrijdkamp en een Jeugdluchtvaartkamp.

In het Leiderskamp waren alleen die leden bijeengebracht, die in de plaatselijke Jeugd Luchtvaart Clubs in den een of anderen vorm leiding geven. Bedoeld kamp was bij uitstek geschikt om de fouten en gebreken, welke de organisatie nog hier en daar heeft, te bespreken en de middelen te beramen om die uit den weg te ruimen. Maar bovendien was de opzet van het kamp om de richtlijnen voor de toekomst uit te stippelen. Het was voor ons een aangename taak een inleiding over die richtlijnen te kunnen houden. Immers, wij hebben de Jeugdluchtvaartbeweging van den grond af meegemaakt en wij meenen te weten, wat in die beweging leeft. Wellicht mede geïnspireerd door den nieuwen geest, welke ook over ons land is gekomen, maar ook, vooral ook, omdat wij er ten volle van overtuigd zijn, dat aan de plaatselijke jeugdige leiders in onze beweging meer invloed op den gang van zaken kan worden gegeven, hebben wij in ons Leiderskamp een organisatievorm van de Jeugdluchtvaartbeweging ontvouwd, die hierin in alle opzichten voorziet. Wij meenen niet te veel te zeggen, als wij verklaren, dat de door ons ontwikkelde richtlijnen een zeer groot deel van de verantwoordelijkheid voor de gang van zaken bij de Jeugd zelve wordt gelegd.

Als herinnering aan deze bij uitstek goed geslaagde kampen staan wij gaarne aan de Redactie van „De Verkenner” een paar foto's ter plaatsing af.

* * *

Zooals wij hierboven reeds hebben gezegd, brengen de bijzondere tijdsomstandigheden mee, dat alle vormen van luchtvaart in ons land tot werkeloosheid zijn gedoemd. Alleen de Jeugdluchtvaart bloeit en groeit en staat in het teeken van de belangstelling. Wanneer men wenscht, dat Nederland straks weer zijn plaats in het wereld-luchtverkeer kan innemen, dan dient men het de Jeugdluchtvaart mogelijk te maken zich ten volle te ontwikkelen. Dat kan, maar dan dient de Jeugdluchtvaartbeweging deel uit te maken van een krachtige, konsekvent gecentraliseerde Luchtvaartorganisatie.

De tijd van zelfstandige Bonden en Vereenigingen op luchtvaartgebied is voorbij. Aan het bestaan dier Bonden en Vereenigingen is reeds een eind gemaakt, doordat zij zich als afdeelingen bij de Moeder-Vereeniging hebben aangesloten. Maar door die aansluiting is hun zelfstandigheid nog niet opgeheven. Integendeel, ieder tracht nog „baas op eigen terrein” te blijven en van een goede gezonde samenwerking is dan ook nog geen sprake. Waar wij er eenerzijds naar hebben gestreefd dat de Jeugdluchtvaart zich krachtig zou ontwikkelen

en waar wij de richtlijnen voor haar verdere ontplooiing hebben aangegeven, spreekt het als van zelf, dat wij er anderzijds naar hebben gestreefd de Jeugdluchtvaart steun in den rug te geven. Samenwerking tusschen Jeugdluchtvaart - Zweefvliegen - Motorvliegen moet niet een zaak van persoonlijke welwillendheid zijn, maar zij dient door den organisatie-vorm van de Moeder-Vereeniging gewaarborgd te worden. Terecht zou men tot ons het verwijt hebben kunnen richten, dat wij slechts half werk zouden hebben verricht, door alleen te ijveren voor een krachtige Jeugdluchtvaartbeweging. Naast het aangeven van nieuwe richtlijnen voor de Jeugdluchtvaart

hebben wij tevens gezorgd dat ter bevoegder plaatse een reorganisatie-rapport kwam voor de Moeder-vereeniging.

* * *

Het argument, dat voor dit alles geen geld is, kan hier niet worden gebruikt. De laatste jaren zijn een aantal Fondsen gesticht, die ten doel hadden de Nederlandsche Luchtvaart te bevorderen. In die Fondsen zijn nog vrij belangrijke bedragen beschikbaar. Niet ten onrechte wint de gedachte veld, dat het de Jeugd van heden is, die straks de maatschappij in nieuwe banen moet leiden. Niet ten onrechte erkent men dat de sportieve ontwikkeling van de Jeugd de laatste jaren veel te wenschen heeft overgelaten. De Nederlandsche Jeugdluchtvaartbeweging stelt zich niet meer tevreden met het weinige dat haar tot op heden werd geboden. Haar bestaan en haar ontwikkeling mag niet langer afhankelijk worden gesteld van een meer of minder goed geslaagde loterij.

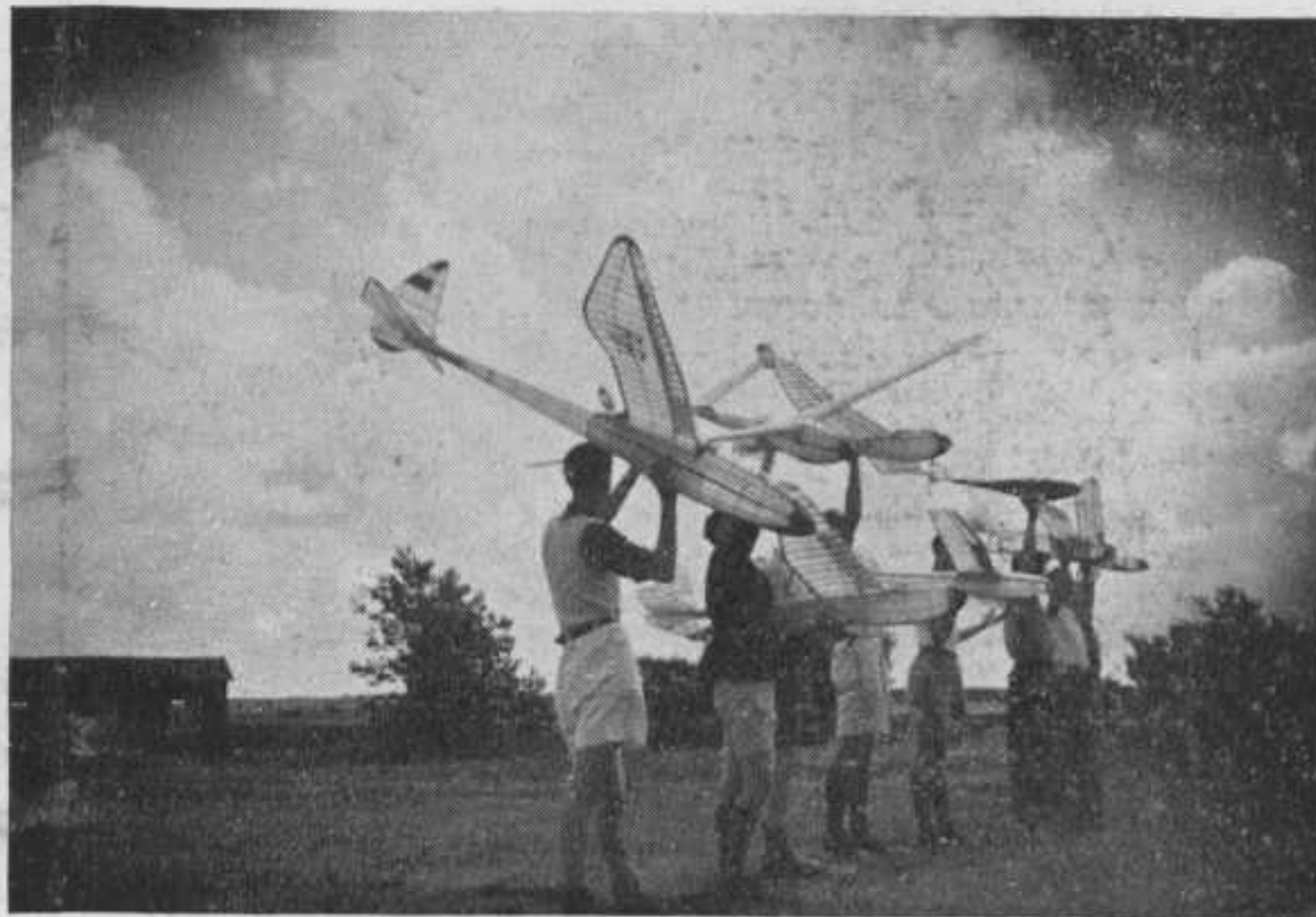
In speciale gevallen hebben de Fondsen ongetwijfeld nuttig werk voor de Nederlandsche Luchtvaart gedaan; nu zij die taak niet meer kunnen vervullen, dienen zij aan het hierboven omschreven doel dienstig te worden gemaakt.

Op ruime wijze dient de Jeugd zich met den modelvliegtuigbouw te kunnen bezighouden, opdat zij hierdoor de vereischte luchtvaartkennis krijgt. Het zweefvliegen dient onder haar bereik te worden gebracht, terwijl de motorvliegsport voor haar niet een illusie zonder meer mag zijn. De Jeugd wil de luchtvaart als sport beoefenen en hiervoor dient nu — juist nu — den grondslag te worden gelegd. Maar vrienden Padvindes, weet en verstaat dat, om zulks te bereiken, een krachtige Jeugdluchtvaartbeweging noodig is. Achter elke jeugdige luchtvaart-enthousiast, die iets in de luchtvaart wil bereiken, moeten ten minste 100 enthousiasten staan, die zijn streven kracht bijzetten. Ook in het aantal moet van een krachtige Jeugdluchtvaartbeweging kunnen worden gesproken. Ook op U, Padvindes, doen wij een beroep, om de Jeugdluchtvaart in Uw gezichtskring te betrekken. Maakt de Jeugdluchtvaart tot een van Uwe activiteiten en zoekt voor dat object aansluiting bij de Nederlandsche Jeugdluchtvaartbeweging.

Door gemeenschappelijk en ééndrachtig optreden kan de Jeugdluchtvaartbeweging den grondslag leggen voor den wederopbouw van de

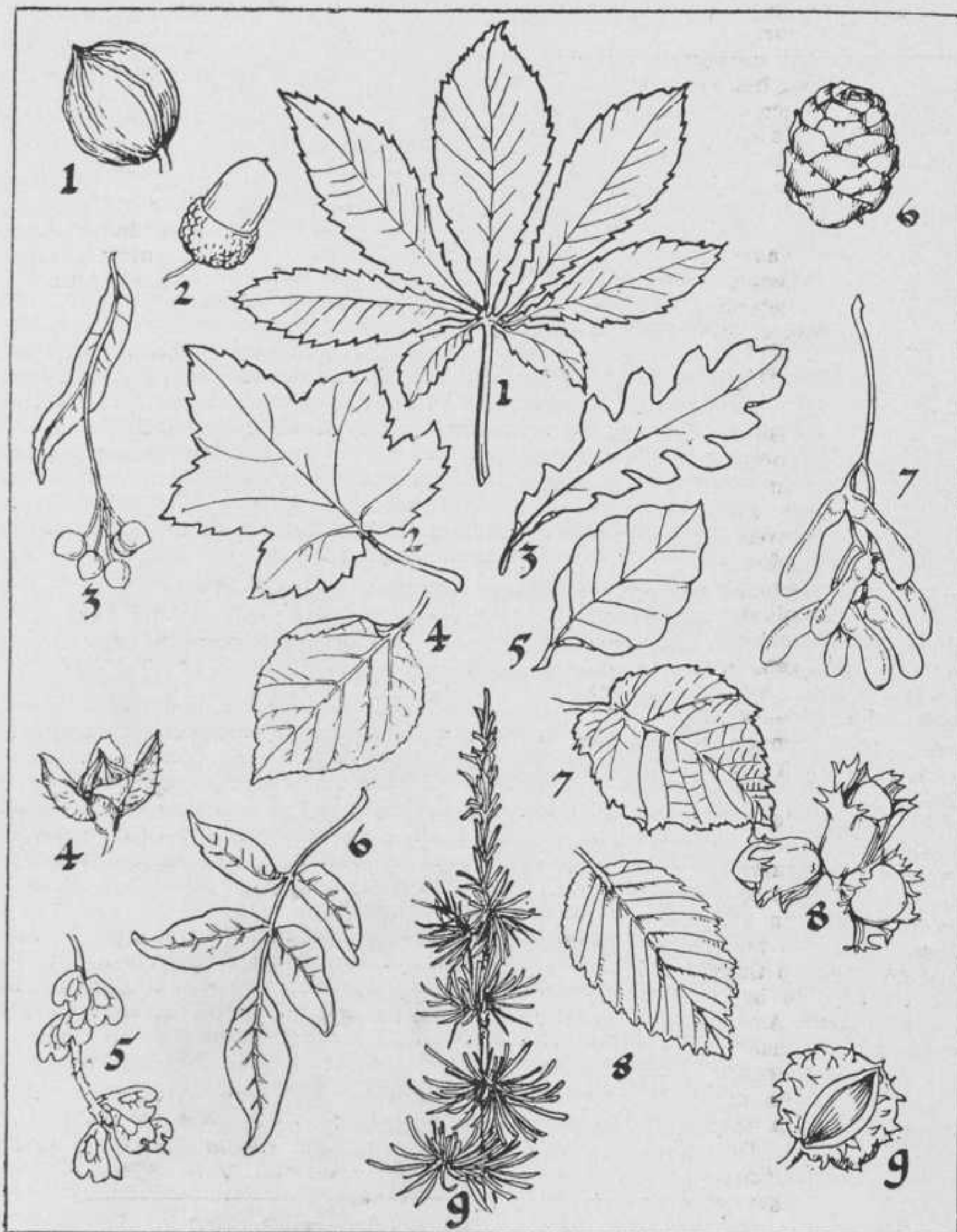
NEDERLANDSCHE LUCHTVAART

*) Kon. Ned. Verg. voor Luchtvaart, Anna Paulownapl. 3, Den Haag.

In het jeugdluchtvaartkamp
Even poseeren
voor den fotograaf

SPELEN EN OEFENINGEN

NATUURSPEUROPGAVE

Ken je deze bladeren en weet je welke vruchten er bij hooren? Bijvoorbeeld Blad no. 1 kastanje hoort bij vrucht no. 9. Probeer zelf een lijstje te maken en vergelijk de oplossing op blz. 273.

Een Balspel

'n Balspel dat tegelijkertijd een goede oefening voor 't sluipen is, omdat je goed moet kunnen luisteren. En goed weten te luisteren is een voornaam onderdeel van 't sluipen, al nemen sommigen van jullie 't daar niet zoo nauw mee!

Zet je P.V.'s op een ruimen afstand van elkaar en ga zelf in 't midden staan. Een in den kring heeft een bal. Wanneer je 1 x klapt gooit hij de bal naar zijn rechter buur. 2 x klappen beteekent links gooien, 3 x klappen beteekent naar rechts gooien, maar een buur overslaan, dus 2 verder, 4 x klappen beteekent de bal naar degene die in 't midden staat gooien.

De P.L. of Verkenner die in 't midden staat, klapt natuurlijk niet op volgorde. Verder klapt hij vlug achter elkaar, zoodat de P.V. die de bal vangt hem eigenlijk weer door moet gooien. Elke P.V. die de bal **niet** vangt, of een order verkeerd uitvoert krijgt een punt. De P.V. met de minste punten wint. Er zijn natuurlijk allerlei variaties in 't gooien te maken.

Vlaggenroof met spionnen

Als gewoon vlaggeroof met 2 vlaggen (elke partij één), met uitzondering dan van de spion, waarvan er bij elke partij één is ingedeeld. Niemand, behalve de leider weet wie de spionnen zijn. Voor opkomst worden zij gewaarschuwd. De

spion speelt heel gewoon met de partij waarbij hij is ingedeeld mee, (kan zelfs een vlag voor die partij veroveren) tot hij een goede gelegenheid ziet zijn eigen partij te helpen. Is hij b.v. gevangenbewaarder, dan kan hij gevangenen laten ontsnappen. Of hij kan een veroverde vlag op een goed moment terug veroveren en doorgeven aan zijn **eigen** partij. Wordt hij ontdekt, dan wordt hij gewoon als de tegenpartij behandeld. Een spion die gesnapt is mag verder alléén op 't terrein van zijn **eigen** (oorspronkelijke) partij spelen en kan vandaar uit aanwijzingen geven als hij dat wenscht.

Appels en aardappels in heete asch

Van de appels 't onderste stukje afsnijden, wat uithollen, wat suiker en kaneel in 't holletje doen. Daarna 't afgesneden stuk er weer opleggen, en met 2 heel dunne takjes dit op 't andere stuk vastprikken. 'n Stuk boterham papier kletsnat maken en de appel er inwikkelen. Dit pakje wikkel je weer in een kletsnat gemaakt stuk pakpapier en 't geheel wordt onder de heete asch gestopt, zonder dat er iets van 't papier te zien blijft. 't Beste is een vuur in een schopdiepe kuil te maken en vlak aan den rand een 2e vuurtje te stoken. Zoodra in beide vuren voldoende heete asch is, leg je de appels op de asch in de kuil en bedekt 't vlug met de asch van 't vuur naast de kuil.

Aardappels worden (gewasschen, maar ongeschild) op dezelfde manier behandeld.

Na 20 min. is alles heerlijk gaar. 't Pakpapier is soms wat geschroeid maar 't boterhampapier niet. Is 't wél geschroeid dan heb je de pakjes niet volkomen goed afgedekt met asch. Zoodra er lucht bij kan komen, verbrandt 't natuurlijk.

Wanneer je nu boven de heete asch je kabob roostert heb je een volledig maal, aardappels met vleesch en appel toe! Wanneer je met dennenhout stookt zul je je vuurtje eerst weer wat op moeten stoken. Heb je voldoende asch om 't te begraven, dan kun je je vleesch (dunne lapjes) op dezelfde manier als de appels en aardappels behandelen.

Goudzoekersspel

Ten N.O. van Greenbridge in de breede bedding van de Modderivier bevinden zich enorme goudklompen, welke geweldige rijkdommen beloven. Veel goudzoekers zijn op het pad gegaan om deze schatten te verzamelen en in de vreedzame vallei ontwikkelt zich een gevecht tusschen verschillende groepen avonturiers (patrouilles). Op het terrein is vooraf een groote hoeveelheid goud (verrekte stukjes geel karton) neergesirooid. De patrouilles zoeken deze kartonnetjes en bergen de schat op een geheime plaats. De patrouilles besluipen en be-

vechten elkaar en rooven elkaars goud. Een speler is gedood als hem een das, die hij van te voren tusschen zijn riem heeft, met één hand door een tegenstander wordt afgepakt. Een gedooide moet het goud, dat hij bij zich draagt, afgeven. Hij kan bij de scheidsrechter tweemaal een nieuw leven halen. Ook een geheime bergplaats kan, als hij door een andere groep avonturiers gevonden wordt, geplunderd worden.

Na drie kwartier à een uur spelen (dat hangt van het terrein af) wordt de Bank van Greenbridge geopend en kan het goud daar door de verschillende groepen gedeponereerd worden. Eenmaal daar, is het goud volkomen veilig en kan het onmogelijk meer afgepakt worden. Op weg daarheen worden de goudvervoerders natuurlijk door hun tegenstanders overvallen. Alleen goud dat in de Bank gebracht is, heeft waarde en telt bij de beoordeeling van het eindresultaat.

Neem zoo groot mogelijke afstanden naar het goudveld toe en van goudveld naar bank. Geef, als het wat geroutineerde Verkenners zijn, de goudvallei en de juiste plaats van de bank op de kaart aan. Natuurlijk is de Bank gemerkt met een bord waarop duidelijk „Bank van Greenbridge” staat aangegeven. Geef de opening van de bank door duidelijke hoorn- of fluitstooten aan als niet ieder een horloge heeft.

Juweelendieven

2 paarlen kettingen zijn gestolen door 4 beruchte juweelendieven. De Politie heeft hen kunnen volgen tot.... (eigen woonplaats) en weet dat ze in een bepaald deel van de stad (dorp) verborgen zitten.

De politie heeft een cordon hieromheen gevormd, zoodat ze onmogelijk kunnen ontsnappen. Vrijwilligers gevraagd om zich tusschen de voetgangers te begeven en te trachten de dieven aan te houden.

Een beschrijving van dieven (met foto liefst) + een lijst van de straten wordt aan de groepjes bij het vertrek gegeven.

Je verdeelt de troep in groepjes van 4 zoekers. Elke zoeker werkt alleen, doch staat in nauw contact met een tweede (niet dichterbij dan op 100 m afstand, hoewel ze trachten om de 3 of 5 minuten elkaar te zien te krijgen). Denkt de zoeker de dief gezien te hebben, dan geeft hij teken aan partner, die bij hem komt. Zijn beiden 't eens, dan volgt één van hen de dief en gaat no. 2 't 2de paar halen. Zijn alle 4 't eens, dan gaat de P.L. of A.P.L. op de verdachte af en hem een zakdoek aanbiedend vraagt hij: „Pardon liet U soms een zakdoek vallen?” Is de verdachte de dief, dan antwoordt hij „Chrysanthemum”, aarzelt hij echter, of zegt hij „nee”, dan trekt de P.L. beleefd terug. Na 't goede antwoord te hebben ontvangen, mogen 3 hem onderzoeken, terwijl een op de tijd let. Onder de jas of in de mond mag 't niet verborgen zijn. Zijn de parels na één minuut niet gevonden, dan mag het groepje zoekers hem aanwijzen aan een tweede groep, doch hem zelf niet meer onderzoeken. Niemand mag meer dan 1 min.

in winkel, op stoep of dergelijke verbergplaatsen blijven, wel mogen de dieven achteruitgangen uit. Volgers mogen niet kalmweg buiten blijven staan, doch moeten zich zoo verdekt mogelijk opstellen. Gevangenen worden naar 't plaatselijke Politiebureau gebracht (clubhuis). Tijd plm. 1½ à 2 uur.

5 punten voor het opsporen van dief, 10 punten extra voor het vinden van een ketting. Dieven mogen de kettingen aan elkaar overgeven als ze merken dat ze gevolgd worden.

Parelspeel

(Serie kimpelen, waarbij de patrouille als een detective agentschap fungeert en om de beurt een detective ter investigatie naar den leider stuurt).

De leider vertelt het verhaal ongeveer als volgt:

„De oude Ching-Huang uit het dorp Ping-Pong is het hoofd van een beruchte rooversbende. Op een verdachte manier heeft hij een zeer waardevolle ronde gele parel van ongeveer ½ cm middellijn in het bezit gekregen.

De werkelijke eigenaar van deze parel is een zeer hooggeplaatst personage aan het hof van Mansjoekwo en verscheidene van zijn volgelingen, welke graag in zijn gunst zouden komen, hebben de hulp van detective-agentschappen (patrouilles) ingeroepen om de parel op te sporen en weer aan den eigenaar terug te geven.

Het is bekend dat Ching-Huang een agent in Amsterdam heeft, waar hij vermoedelijk wel de parel heen zal sturen om hem weer kwijt te raken. Al dadelijk na aankomst in Ping-Pong hadden een paar detectives het geluk verscheidene voorwerpen op Ching-Huang's tafel te zien liggen, die bestemd waren om met de mail naar Amsterdam gezonden te worden. Ze vermoedden dadelijk dat in een van deze voorwerpen de parel verborgen zat. (Een detective van elk agentschap komt nu naar de eerste tentoonstelling kijken. Dit zijn de voorwerpen welke op Ching-Huang's tafel lagen n.l.: een sigaar-met-een-bandje, een blikken doosje, een spanen doosje gemerkt X, een pillen doosje gemerkt 63, ingedeukte koperen patronen huls, n'ieuw lucifers doosje, doosje zwart schoensmeer, eierdop welke omgekeerd staat en waarvan een stukje af is.

Zij mogen hier een minuut naar kijken, gaan naar hun agentschap terug en melden daar wat ze gezien hebben. Dit mogen zij daar opschrijven. In een van de boven beschreven doosjes zit uitgeplozen geteerd touw, waarin de parel verborgen is. De doosjes mogen natuurlijk niet geopend worden).

„Ching-Huang gebruikte een eigenaardig soort pakmateriaal, n.l. haar van Chineesche staarten waarvan er zoo'n massa in voorraad was daar de staarten voor de Chineezers afgeschapt werden. Deze staarten hebben een eigenaardige lucht, welke de detectives nog te pas kan komen.”

(Een 2de detective van elk agentschap komt naar voren ruikt met dichte oogen aan een doos met geteerd uitgeplozen touw en rapporteert aan het agentschap zijn bevindingen).

„Een paar detectives wisten met behulp van Ching-Huang's trouwelooze kok in zijn huis te komen, zich in kasten te verbergen en hoorden de schelm z'n pakjes voor de mail inpakken.”

(No.'s 3 luisteren naar Ching-Huang: — papier ritselen — het houten doosje laten vallen — met het eierdopje op de tafel tikken, tikken op het blikken doosje. Deze tentoonstelling kan makkelijk vervallen als er maar 6 verkenners in de patrouille zijn).

„Het gelukt de detectives als dokwerkers aangenomen te worden bij het laden van de boot voor Amsterdam en bij het overbrengen naar het ruim krijgen ze de zak van Ping-Pong naar Amsterdam even in handen.”

(No.'s 4 komen en bevoelen de postzak waarin 3 dingen uit de eerste tentoonstelling zitten, in een waaraan de parel zit. Bovendien zitten er nog een 3-tal andere voorwerpen in als een fleschje, een bal, een boekje.

Alle 4 detectives voelen om de beurt gedurende één minuut en rapporteeren dan aan hun agentschap).

„Toen het schip in Amsterdam aankwam, werden de postzakken op verzoek van de detectives door de douanen geröntgend.”

(No.'s 5 van elk agentschap bekijken de postzak welke in een donkere kamer of diepe kast door een electrisch licht of zaklantaarn zoo belicht worden dat zij de vorm van de voorwerp kunnen onderscheiden en rapporteeren hun bevindingen als boven).

„De agent van C.-H. houdt er een winkeltje van alles op na ergens in een donker steegje. De detectives bekijken de uitstalkast op het moment dat de agent uit is.”

(De no.'s 6 krijgen 3 min. om de uitstalkast te bekijken. Het doosje van de parel is er bij. Verder andere eierdopjes, waar geen stuk af is. Bruine schoensmeer-doosjes en gebruikte lucifersdoosjes, van het zelfde merk als het nieuwe doosje in de eerste tentoonstelling. Sigaren zonder bandjes of van een andere vorm dan in het begin. Pillendoosjes gemerkt 61-62-64-65. Spanen doosjes niet met X gemerkt enz. Behalve deze veel op tentoonstelling 1 gelijkende voorwerpen zijn er nog een aantal andere curiositeiten uitgestald. Zij rapporteeren als boven en het agentschap decideert met elkaar waarin vermoedelijk de parel verborgen is. Er is maar één ding, dat precies hetzelfde is als in het begin, dus er hangt veel van de eerste detective af).

„Toen de volgende dag het winkeltje opende, kwam het eene agentschapshoofd na het andere om een van de uitgestalde artikelen te koopen.”

(No.'s 7 of de heele patrouille zien de zelfde tentoonstelling als boven en wijzen na 30 tellen aan waarin ze denken dat de parel verborgen is. De verschillende patrouilles komen natuurlijk om de beurt).

(„DE PADVINDSTER”)

PIONIEREN

D O O R O U B A A S H. V A N D E R S L U Y S

(Vervolg)

Om op het kookgat terug te komen, wanneer men gaat koken zullen de wanden spoedig onder invloed van de groote hitte beginnen uit te drogen, waardoor de grond niet meer stijf zal blijven staan en waardoor men gevaar krijgt van scheef zakken van de kookstaven, met als gevolg verloren gaan van de maaltijd!

Om dit te voorkomen, kan men langs de wanden 0,15 m van den rand een paar kookstaven neerleggen, waar de andere op komen te rusten; beter is het wanneer men een paar piketten, met vorkvormig bovineinde bezit en hierover een kookstaaf legt, fig. 155.

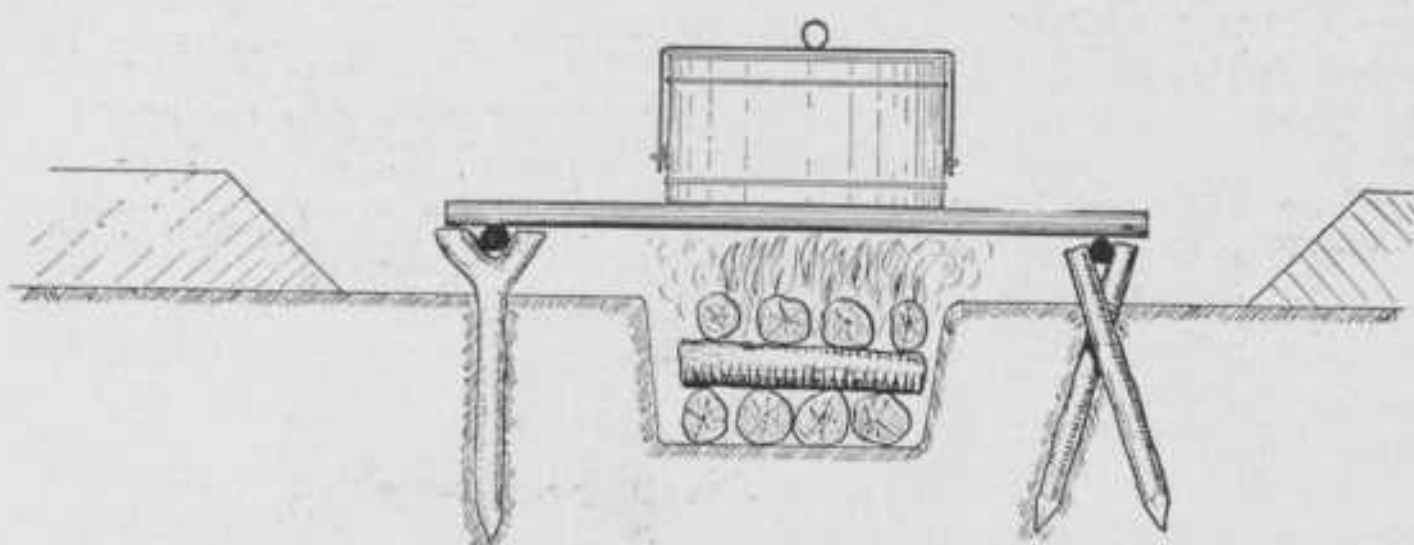

Fig. 155

Wanneer men door natte terreinomstandigheden niet een geul zou kunnen graven, kan men ook als volgt een keuken maken; men zorgt de beschikking te krijgen over een partij goede blokzoden of over bakstenen of vlakke veldkeien. Met behulp hiervan zet men met uitzondering van de windwijze wanden op; aan de luwzijde moet men wel een wand hebben, om de vlammen te dwingen langs de pannen te strijken.

In het algemeen is men gewoon de pannen op de kookstaven te plaatsen, men kan ook de pannen ophangen aan hengers, als deze aan de pannen zitten; men moet dan niet-metalen ophangstaven gebruiken, omdat deze te heet zouden worden en dus niet aangepakt kunnen worden; de wanden van het kookgat worden nu zooveel hoger. Bij de constructie van de wanden moet men zorgen, dat onderkant pan tot bodem kookgat 0,25 à 0,3 m is.

De keuken kan men voor de koks veel gerieflijker maken, door het maken van zitgelegenheid, maar dit heeft als nadeel, dat men het terrein teveel gaat vergraven en bij alle dingen behoort men er in den eersten plaats op te letten, dat men den eigenaar de minste schade berokkent.

Een aardig experiment is het maken van een kampbakoven, fig. 156a en b. Hiervoor moet men beschikken over een ton of een pakkist. De middellijn van de ton moet minstens 1,15 m

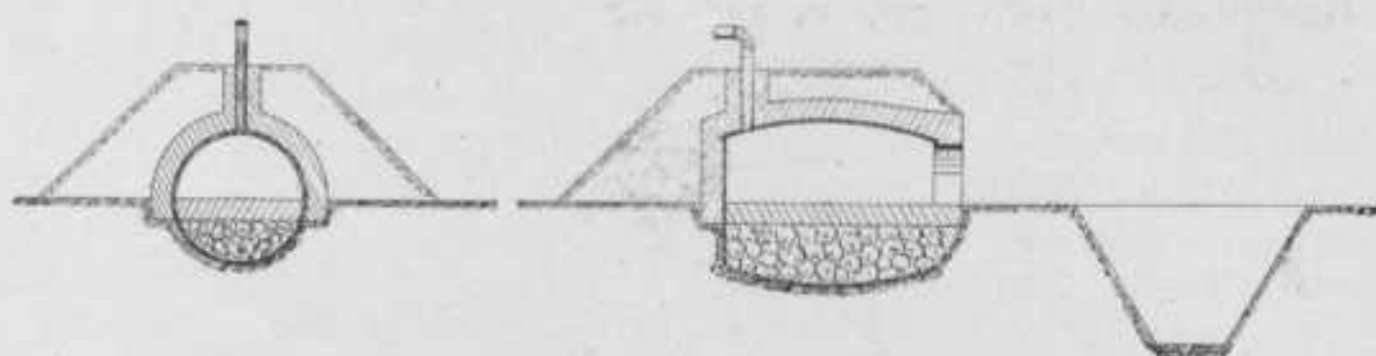

Fig. 156a

Fig. 156b

zijn. Men graaft de ton half in den grond, nadat men den bodem aan de voorzijde verwijderd heeft. Hierbij keeren we het spongat naar beneden. Aan het achtereinde zagen we aan

de bovenzijde een gat van 0,08 m $\varnothing$, voor het rookgat.

Tot halverhoogte wordt de ton gevuld met keien of steenslag en afgedekt met een 0,15 m dikke leemlaag. Om de rest van de ton wordt eveneens een 0,15 m dikke leemlaag aangebracht, waarbij men het rookkanaal met gebruikmaking van een kachelpijp van 0,08 m $\varnothing$, of bij gebrek aan deze met gebruikmaking van een dunne houten koker, omgeven door leem, aanbrengt. Ten slotte omgeeft men de geheele installatie nog met een minstens 0,2 m dikke laag grond. Men begint nu met een klein houtvuur te stoken, dat men geregeld opvoert. Door dit vuur zal de ton verbranden en de leem verharden.

Als de oven goed verhit is, schuift men er het ongebakken brood in en sluiten de opening met steenen, waartegen grond, af.

Na de vereischte baktijd is het kampbrood gereed.

HOOFDSTUK XX

WATERVOORZIENING

Eén van de noodzakelijkste levensbehoeften is water. Zoowel voor drink-, kook- als waschwater hebben wij het nodig.

Goed water te verkrijgen is lang niet zoo eenvoudig als het op het eerste gezicht wel lijkt; ja thuis, daar zetten we de kraan maar open, en we hebben overvloed van water ter beschikking en behoeven ons verder geen kopzorgen te maken, welke moeilijkheden tevoren opgelost moesten worden!

De moeilijkheden komen eerst als wij in het kamp zijn; meestal is er wel een pomp in de buurt, waar we ons water vandaan kunnen krijgen, maar juist door de vooruitgang, die verkregen is door den opkomst van de leidingwatermaatschappijen zijn onze moeilijkheden grooter geworden, want we zijn niet meer zoo bestand tegen het water, dat op andere wijzen verkregen kan worden.

Vele waterbronnen bevatten verontreinigingen, waardoor het water voor ons, kultuurmensen, niet meer te vertrouwen is, soms is dit steeds het geval, soms hangt het af van het jaargetijde of van atmosferische omstandigheden.

Het beste is steeds om onbekend water eerst te laten keuren door een dokter of apotheker.

Betrouwbaar drinkwater moet goed smaken, kleurloos en reukloos zijn, vrij zijn van ziektekiemen en van giftige anorganische bestanddeelen.

Het verwijderen en vernietigen van ziektekiemen is het belangrijkste deel van het zuiveren. Vaak zal het voorkomen, dat vies smakend en troebel water juist onschadelijk is, terwijl helder water zeer gevaarlijk verontreinigd kan zijn.

Bij water moeten we tevens letten, op de z.g. hardheid van het water, die het gevolg is van het voorkomen van in water oplosbare zouten. Dit is vooral van belang voor waschwater. De soorten water, die in ons land gebruikt worden zijn duinwater, rivierwater, grondwater uit diepten meestal grooter dan 8 m, water uit meren en plassen en regenwater. Hiervan zijn het minst verontreinigd duinwater en grondwater, terwijl ook het water uit meren en groote diepe plassen, gehaald op behoorlijken afstand van de oevers, zeer geschikt is. De andere watersoorten zijn meestal min of meer verontreinigd, vooral

in de nabijheid van de menselijke woningen, maar kunnen na goede zuivering geschikt gemaakt worden voor gebruik. De aanwezigheid van ijzer of ijzerverbindingen in het water zal de meesten van ons wel bekend zijn, het water is dan onsmakelijk, maar meestal in het geheel niet schadelijk voor de gezondheid.

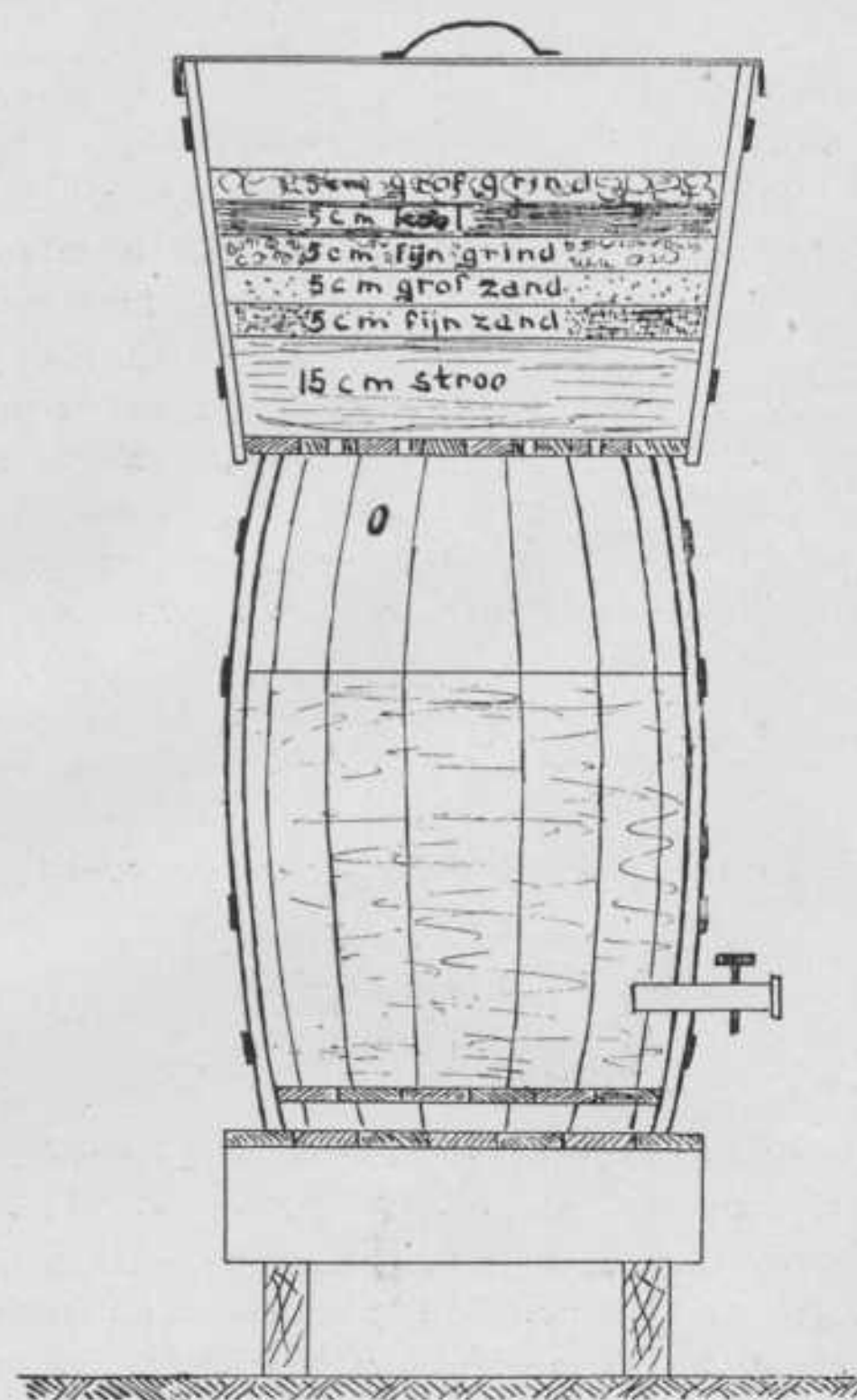

Fig. 157

Het eenvoudigste kunnen we meestal water geschikt maken voor het gebruik door het te koken. Ingewikkelde zuiveringsinstallaties zullen wij wel niet maken, maar hier volgt een beschrijving opgenomen van een eenvoudige zuiveringsinstallatie, die ook door padvinders gemakkelijk vervaardigd kan worden, fig. 157.

We moeten beschikken over een ton en een kuip. De kuip wordt boven op de ton geplaatst; de ton dient als waterreservoir en kuip wordt tot waterfilter ingericht.

In de bodem boort men een aantal b.v. 20 gaten van 2 cm $\varnothing$ en dekt de bodem met een 15 cm dikke laag kruiselings gelegd stroo, hierop 5 cm fijn en 5 cm grof of scherp zand, 5 cm fijn grind, 5 cm houtskool of nog beter beenderkool en ten slotte 5 cm grof grind.

De filtreerende stoffen moeten van tijd tot tijd vernieuwd worden, omdat op den duur de goede eigenschappen door de verontreinigingen verloren gaan. De snelheid van filteren moet ongeveer 40 cm/uur bedragen, is zij teruggelopen op 20 cm/uur, dan moet de filterlaag vernieuwd worden.

Men moet zooveel mogelijk zorgen voor een continu bedrijf, dus moet er steeds water op het filter staan.

Het grind geeft de eerste zuivering en belet bovendien dat de overige fijnere filtreerende stoffen bij het ingieten van water door elkaar gaan.

Wat het zand aan gaat, vóór het aanbrengen moeten we het eerst wasschen om het van fijne leemdeeltjes te zuiveren.

(Wordt vervolgd)

PLAK DUS MET DE TUBE

TITANOL VAN

Gimborn

- GEEN PENSEEL De rubberstrijkdop verdeelt de pasta sneller en zuiniger.
- GEEN WATER Titanol blijft in de tube zacht en gemakkelijk uit te strijken.
- GEEN GEKNOEI De inhoud kan niet uitdrogen en behoeft dus niet te worden aangemaakt
- ZUINIG Door het oprollen der tube is de inhoud tot het laatste restje te gebruiken.

Helpt elkanders lasten dragen

**Onderlinge
Brandwaarborg Mij.**

onder Directie van de firma

De Jong & Co.

Amsterdam, Keizersgracht, 583-585

Telefoon 41913-44901

*Verschaft U de meest solide brand-
verzekering op onderlingen grondslag*

De Welpenhoek

REDACTIE: Z. C. SALOMÉ

Twijnstraat 62-bis, Utrecht

VAN DE RAADSROTS

Welpen, terwijl ik dit zit te schrijven, heb ik m'n kamerjas aan en ik heb de kachel net aangestoken, want het begint 's avonds al flink koud te worden. Erg warm heb ik het toch nog niet, maar alleen m'n voeten gloeien prettig. Ik heb vanmiddag namelijk een afstandsmarsch meegeloopen, moet je weten. Het was een fijne tocht. Hij ging langs allerlei grappige landweggetjes en ook door een beukenbosch, dat erg mooi was door de warme herfsttinten van de bladeren. Het was erg lekker herfstweer en het zonnetje, dat scheen, gaf wel niet zoo veel warmte, maar maakte alles nog eens zoo mooi. Ik liep alleen mee, dat was natuurlijk niet zoo erg gezellig. Maar wie ontdekte ik na een poosje? Een van de welpen van mijn hordel! Die liep ook mee en je snapt dat we toen verder samen gewandeld hebben. Hij had een paar sandalen aan met dikke zolen en droeg een warme trui. En op die trui bungelde een pracht van een medaille. Die was van de avond-vierdaagsche die een poosje terug hier gehouden is en die hij ook al meegeloopen had. We hebben een fijne wandeling gehad samen en hoewel het een flinke afstand was werd Edo, zoo heet hij, heelemaal niet moe.

Loopen jullie ook wel eens? Natuurlijk doe je dat. Als je naar school gaat en zoo. Maar dat bedoel ik niet. Ik bedoel een flinke wandeling maken. En dat niet slenterend, maar fors doorstappend. Als je dat nooit doet moet je er beslist eens mee beginnen. Als je loopt, zie je veel meer van de omgeving, dan wanneer je fietst, want dan ben je alles zoo voorbij. En dan: een welp is iemand, die goed voor zijn lichaam wil zorgen. Die al zijn spieren zoo goed mogelijk wil ontwikkelen. En we hebben heel wat spieren, die dienen om te loopen! Toen de mensch op de aarde kwam, waren er nu eenmaal geen fietsen. En diezelfde loopspieren, die de eerste menschen op de aarde hadden, hebben wij nu nog. Maar als we altijd op een fiets klimmen en nooit eens een flink eind loopen, dan ontwikkelen die spieren niet voldoende, dan worden ze niet sterk genoeg. En, ik zei het al, een welp wil al zijn spieren sterk maken. Daarom moet hij ook flinke eindjes loopen. Rechtop en de voeten flink optillen.

Doen we dat dus in het vervolg?

—
AKEELA.

WE LEEREN OPMERKEN

Het resultaat van mijn verzoek in de vorige „Verkenner” is me heel erg tegengevallen. Ik had gedacht dat mijn brievenbus steeds maar boordevol zou zijn met brieven van jullie. Maar niets hoor; ik kreeg er maar één. Wat daarin stond lees je in het stukje „Mijn Hond”. Maar schrijven jullie ook nog eens wat?

De Avonturen van Koolmees en Soeplepel.
door Hopman Eyckeboom
met tekeningen van
Akela Dekker

DE TOREN OP!

(Slot)

Ja, hoe kwamen ze er uit. Ze zagen al gauw, dat het hun op eigen kracht niet lukken zou. Het gat, waardoor ze gevallen waren, was een luik geweest, dat door inwerking van weer en wind vergaan was. De trap, die er vroeger naar toe geleid had, was ook vergaan, een hoop rotte balken en planken lag in de hoek van het vertrek, waarin ze zich bevonden. In de andere hoek zagen ze een luik. Ze pasten er wel voor op om er op te gaan staan, ze zouden daar ook eens door moeten zakken! Ze snapten wel, dat het het luik moest zijn, dat boven in het gewelf van de hal te zien was. Je zag daar, dat het met een groote, roestige, grendel dicht zat. Dus openmaken konden ze het hier ook niet. Je zou daar trouwens ook niets aan hebben, want een ladder stond er niet onder en de hal was zeker 6 meter hoog. Nee, zonder hulp kwamen ze er niet uit. Maar hoe aan hulp te komen? Roodenburgh lag erg afgelegen. Als er geen bijeenkomst van horde, troep of stam was, kwam er niemand.

Toch gingen ze roepen: „Help!!, help!!, help-ons-dan-toch!!”, met kleine tusschenpoozen, wel een kwartier lang. Maar niemand antwoordde en het begon ze te vervelen. Toen bedacht Soeplepel dat ze om beurten een liedje van school of van de horde zouden zingen, zoo hard als ze konden. Als er dan iemand in de buurt van het troephuis kwam, zou hij niet begrijpen waar dat gezang vandaan kwam en wel roepen of komen kijken. Dus zongen ze, om beurten, uit volle borst het eene lied na het andere. Soeplepel zat in een hoek op een paar balken

en Koolmees liep, met z'n handen op z'n rug, steeds maar het vertrek op en neer. Net een leeuw in een hok, vond Soeplepel. Steeds moeilijker werd het om een ander lied te bedenken en tweemaal hetzelfde zingen wilden ze niet. En steeds rusteloozer liep Koolmees heen en weer, dan weer zingend, dan weer een nieuw lied bedenkend. Tot ook dit loopen hem begon te vervelen en hij eens tusschen de oude balken en planken van wat eens een trap geweest moest zijn, begon te rommelen. En daar vond hij wat!

„Soeplepel, kijk eens, een bel”, zei hij plotseling. Ja hoor, tusschen stof en rotte planken lag een groenig uitgeslagen bel.

„'t Is eigenlijk een klok”, vond Soeplepel en hij bedacht ook: „Die heeft natuurlijk vroeger bovenin de toren gehangen. De vloer, waarop wij net stonden, was van de ingestorte klokkenkamer. De klok is ook door het luik hier binnen gevallen en het luik was dus al stuk, maar door het mos en zoo, dat erop groeide, konden wij dat niet zien”.

Ondertusschen had Koolmees met zijn zakdoek de klok wat schoongepoetst. „Er staan letters op, joh!”. Ze trachtten ze te lezen: F. H. ME FECIT Ao. D. MDCXXXIV. Het laatste waren Romeinsche cijfers, 1644 stond er, wist Soeplepel. Maar wat de rest beteekende wist hij niet. „Het zal wel Latijnsch zijn”, zei Koolmees en daarmee had hij goed geraden. Met al z'n kracht kon hij de klok, die niet erg groot was, optillen. „Jij luiden Soeplepel”.

En die bewoog de klepel heen en weer. Een prachtig geluid gaf dat. Maar de klok was te zwaar om lang vast te houden. Koolmees zette hem voorzichtig op de grond en Soeplepel begon weer vol moed aan een nieuw lied: Aan den o-e-ver va-an een sne-ellen vliet, galmde het door den toren....

Met al zijn kracht kon Koolmees de klok, die niet groot was, optillen.

Als de jongens eens geweten hadden wie ze vreeselijk lieten schrikken! Er stond nu nog een fiets tegen de stoep, een damesfiets met een welpenvlaggetje er aan. De fiets van Bagheera. Die was naar Roodenburgh gekomen, omdat daar leidersraad zou zijn. En het was haar beurt om voor thee te zorgen en ze moest het leiderskamertje ook nog wat opruimen. Daarom was ze wat eerder gekomen. Ze had het wel vreemd gevonden dat er een jongensfiets tegen de stoep stond, maar had daar verder niet bij nagedacht en was naar binnen gegaan. Dat gebeurde allemaal terwijl de jongens met de klok bezig waren en dus stil waren. En toen plotseling.... toen hoorde ze boven zich een klok luiden en daarna galmde een vreemde stem door de gewelven.... ze schrok verbazend en dacht eerst aan spoken. Maar toen hoorde ze toch dat het een jongen was, die zong en ze riep: „Hallo, wie is daar!”

„Wij zijn het”, hoorde ze roepen.
„Wie zijn wij?”

„Koolmees en Soeplepel! En we zitten in de torenkamer opgesloten, want we zijn door de vloer gezakt....” en toen kwam het heele verhaal. Maar toen kwam ook Akeela binnen en die ging dadelijk aan het werk om de jongens te helpen. Hij klom ook langs de lasso naar boven en nam die toen mee. En toen hij boven op de groote toren was liet hij de lasso door het gat neer en bond het andere einde aan een stuk muur vast. En toen kwam al gauw Koolmees naar boven ge-

klommen. Daarna kwam Soeplepel, die had eerst de klok onderaan de lasso vastgemaakt en die heesch hij, toen hij boven was, voorzichtig op.

Toen het stel met hun klok veilig en wel op den beganen grond aangeland was, kwamen Hopman en Oubaas en Chil en de Vaandrighs er aan. En zoo waren alle leiders van de groep er bij toen Koolmees, die nog wel een beetje wit om z'n neus was van de doorgestane angst, het avontuur van hun torenbeklimming vertelde.

Oubaas wist wat de letters op de klok betekenden. „t Is Latijn”, zei hij. „F.H. zijn de initialen van den klokkegieter en „ME FECIT” beteekent „maakte mij”. Ao. D. is Anno Domini, dat is: in het jaar onzes Heeren. Er staat dus: F. H. maakte mij in het jaar 1644”.

Hopman vroeg of hij de klok mocht hebben om hem op te hangen in de hal van Roodenburgh. De jongens vonden dat goed.

De Voortrekkers maakten er later een mooie houten klokkestoel voor en in het hout brandden zij de mededeeling: „Deze klok werd in de toren gevonden door Kees van Alfen, gids en Koos Meesters, helper van het Rooze nest”, met den datum er bij.

De klok hangt nog steeds in de hal van het troephuis en wordt aan het begin van elk kampvuur geluid. Dat Koolmees en z'n vriend als ze de klok hooren, steeds weer aan hun avontuur moeten denken, snap jullie zeker wel.

HOE DE KALI AAN HAAR NAAM KWAM

Een verhaal uit Sumatra

Sidin, het kleine Inlandsche jongetje, liep langs de kali (rivier). Hij hoorde het opgewekte gepraat van de vrouwen, die daar de wasch aan het doen waren en de kletsende slagen waarmee ze het gewasschen goed op een groote kalisteen droog sloegen. En ook hoorde hij het blijde roepen van zijn vriendjes, die in de kali aan het baden waren. Maar Sidin deed vandaag niet mee. Hij was iets anders van plan. Snel liep hij voort.

Even bleef hij staan om naar een badjing te kijken, die snel tegen een klapperboom (kokospalm) opliep. De Nederlanders in Indië noemen een badjing ook wel klapperrat. Het is een soort eekhoorn. Sidin weet wel, dat de badjing een schadelijk dier is, omdat hij de jonge klappers aanvreet met zijn scherpe tanden, maar toch vindt hij het altijd leuk om naar de diertjes te kijken. Ze loopen zoo vlug tegen een boom op en springen zoo handig, met hun lange pluimstaart gestrekt, van de eene boom naar de andere. Maar spoedig liep hij door.

Hij kwam op het dorpsplein en daar wilde hij heen. Want in de schaduw van de groote waringin (soort boom) die daar staat, met zijn dikke knoestige stam en zijn vele luchtwortels, die van zijn wijd uitgespreide takken hangen, zit de koperslager. Sidin vindt het prachtig om te zien, hoe die van een stukje koper een dunne plaat hamert. En daar drijft hij dan van die prachtige figuren in. Sidin vindt het fijn om, op zijn hurken zittend, daar rustig naar te kijken. Maar het fijnst vindt Sidin het, als de koperslager, die zijn kleine bewonderaar graag mag, hem, onder het werk door, een van de vele verhalen, die hij kent, vertelt. En ditmaal had hij geluk.

„Weet je hoe onze kali, de Sitoemandi, aan zijn naam komt, Sidin? Niet, dan zal ik het je vertellen.

Er woonde in oude tijden hier een koning, die drie dochters had. Op een keer liet hij die bij zich komen en vroeg hen, wie wel het meeste van hem hield. De meisjes vonden dat een vreemde vraag, want ze hielden allen erg van hun vader. Wie kon nu zeggen dat ze het meest van hem hield?

Toen zei de jongste dochter: Lieve vader, meer dan ik van mijn armen houd, houd ik van U. En wat zou ik zijn zonder armen? Ik zou geen melatti (bloem) in mijn haar kunnen steken en mijn sarong zou ik niet kunnen omdoen. Ik zou zelfs niet kunnen eten.

De tweede dochter zei: Goede vader, van U houd ik meer dan ik houd van mijn oogen, waarmee ik de wereld en al wat daar op is, zie.

De oudste dochter dacht heel diep na en zei toen: Hooggeëerde en beminde vader, van U houd ik meer dan van zout.

Toen werd de koning erg boos. Zijn dochter sprak over hem in één adem met zout. En hij dacht er wel aan dat zout goedkoop is, maar hij zag over het hoofd dat zout iets is dat mensch en dier niet kunnen missen. Kwaad joeg hij de dochter, die dit antwoord durfde geven, weg.

En misschien hield juist die dochter wel het meeste van hem.

Huilend liep de prinses weg en toen ze aan de kali kwam, sprong ze daar in en verdronk. Maar zoo groot was haar verdriet, dat ze bleef huilen en haar tranen stroomden met het water van de kali naar de zee. En nog steeds huilt ze en daarom is onze kali, ook als er geen regen valt, nooit droog.

De naam van die prinses was Sitoemandi en daarom heet ook onze kali zoo".

* * *

Na dit verhaal liep Sidin naar huis. Aldoor moest hij denken aan de prinses, die zoo onrechtvaardig behandeld was en zijn hart was vol van medelijden met haar.

En toen hij op zijn kleine bamboe baleh-baleh (slaapbank) lag, hoorde hij de gladakkers (kamponghonden) huilen. Die honden zijn van niemand en leven van het afval dat onder de huizen gegooid wordt. En 's nachts zitten ze en huilen tegen de maan met hun kop in de nek, zooals ook wolven dat doen. En toen Sidin dit huilen hoorde moest hij denken aan het weenen van prinses Sitoemandi, die maar niet uit zijn gedachten wilde. En hij droomde van haar. Hij zag haar in de rivier springen en ze huilde zoo lang, dat de rivier bandjirde (overstroomde) en het huis van Sidin's ouders omverwierp. Hij voelde zich in de golven wegzinken en schrok toen wakker.

Nog lang leefde het verhaal van den koperslager in zijn herinnering voort.

SOETAN.

MIJN HOND

Ik heb een hond en die heet Bello. Het is een spaniel. Dat is zoo'n hond met van die lange haren en zulke lange flapvoeren, U weet wel. En als Bello nou in zijn mand gaat, dan gaat hij niet dadelijk liggen, maar dan draait hij eerst altijd een paar keer rond. En dat vond ik zoo gek. En toen vroeg ik aan mijn vader waarom hij dat doet. Toen zei mijn vader dat dat nog komt van de tijd toen de honden nog in het wild leefden. Als ze dan buiten in het gras gingen slapen, draaiden ze altijd eerst een paar keer rond om er een kuiltje in te maken. Dat deden ze altijd en nu weten ze niet beter of het hoort zoo. En daarom draait een hond als hij liggen gaat altijd nog een paar maal in het rond. Leuk hè? JAN.

ONS GEHEIMSCHRIFT

Hier zijn dan de oplossingen van de geheimschriftzinnen uit de vorige Verkenner. De eerste zin was:

Een welp die allebei zijn oogen open heeft, is pas een echte welp.

De andere: Die hun goede daad vergeten, mogen die ook welpen heeten?

Ik denk wel dat jullie dit ook had gevonden. Moeilijk was het niet. In het eene geval had ik de letters allemaal een plaats naar achter verschoven in het alfabet. De a werd b, de b werd c, de c werd d, enz. enz. En de z? Die werd a. In het andere geval kwamen alle letters een plaats naar voren. De z werd ij, de ij werd x en de a.... die werd z.

Hier volgen weer twee zinnen. De eerste is erg makkelijk, de tweede wat moeilijker.

1. gez koo naa ej sejdneirv tad ez ed rennekrev netoom nezel!
2. elrevnaart knirdne si egdnoz.

NIEUWE UITGAVEN

Zoogdieren in de bosschen, door A. E. Wigman. (Uitg. Het Spectrum te Utrecht).

Kennen jullie de werken van Wigman? **Gevederde vrijbuiters** (de roofvogels), **Langs eenzame paden** (Zwerftochten over de Veluwe en door de Geldersche vallei).

Ik kan ze je aanbevelen!

Nu is er van Wigman een klein boekje verschenen over de zoogdieren in onze bosschen, met mooie foto's van v. d. Peppel, kiekens van pasgeboren herten en reekalfjes in hun nest, van de moeflons of bergschapen die sedert 1915 leven op de Hooge Veluwe. Aardige teekeningen van Huysser versieren den tekst.

Het geheel is een kort, maar boeiend relaas over de viervoeters die ge in onze bosschen kunt vinden en ik zou haast zeggen: je moet het gelezen hebben, voordat je weer gaat zwerven. De Natuur wordt in je oogen veel rijker, wanneer je er meer van weet. Je ziet een hert, een sprong reeën, een troep wilde zwijnen voor je vluchten (waarom moeten die dieren toch altijd voor ons vluchten!) Dan wilt ge er toch wel wat meer van weten.

De meeste zoogdieren laten zich niet gemakkelijk zien. Ze zijn erg bang voor de menschen en terecht. En als ge ze ziet, is het maar even. Konijnen, eekhorrens, nu ja, die kun je nog wel eens rustig bekijken, maar het groote wild en verder vossen, dassen, muizen, wezels, hermelijnen moeten daar niets van hebben.

Over al die beesten, die ge weet dat er zijn, maar waarvan je bijna nooit iets te zien krijgt, weet Wigman van alles te vertellen, want hij heeft ze wel gezien. Daar moet je tijd voor nemen en veel geduld voor hebben.

Daarom is het goed dat zulke ervaringen te boek gesteld worden. En vooral de jeugd moet ze lezen.

Wanneer je op reis gaat naar Rome of Athene doe je verstandig je eerst op de hoogte te stellen van de oude geschiedenis. Dan leeft alles wat je daar ginds te zien krijgt. Maar zoo is het met een zwerftocht ook. Hoe meer je van de Natuur gelezen hebt, des te meer zul je zien en dan vergeet je het ook nooit meer. Het houdt je gedachten bezig en je wordt er werkelijk rijker door.

En je gaat toch zeker zwerven om te zien en te leeren en niet om met elkaar te kletsen en herrie te maken?

OUBAAS DE KONING.

De Modelbouwer, Maandblad, uitgegeven N.V. Uitg. Mij. De Esch te Hengelo f 3.90 per jaar.

Het Octobernummer van dit nuttige tijdschrift bevat o.a. het ontwerp van een model van een hoogspanningscabine, het vervaardigen van een stoomketeltje met vlampijpen, een artikel over model-vliegtuigbouw, het maken van een elektrische locomotief schaal 1:44 en een bijdrage over soldeeren.

Wij willen nog even de aandacht vestigen op het Septembernummer (huisvlijtnummer) waarin bijdragen voorko-

men over het maken van beweegbare dieren en ander speelgoed, een kralenweeftoestel, 'n verduisterings-vuurtoren, het pottelbakken, het vervaardigen van een opvouwbaar trekwagen, het maken van een klokje en een kandelaar. De prijs van losse nummers is 40 ct.

In Weer en Wind, Maandblad gewijd aan natuurleven. Uitgave W. L. & J. Brusse N.V. te Rotterdam. f 6.50 per jaar.

Het Octobernummer van dit bijzonder fraai verzorgde tijdschrift opent met een herfstfoto van W. A. van Bezooen, de schrijver van de artikelenreeks: Met de camera de natuur in. Van den verderen inhoud noemen we: „Bij Aart Bruy-nes, den klompmaker van Nieuwkoop” door A. v. d. Most van Spijk, waarin een beschrijving gegeven wordt hoe Bruy-nes, één der weinigen die dit oude ambacht nog met de hand uitoefent, uit wilgen en popelhout de klompen vervaardigt. Verder „van Bij en Bloem” door W. A. van Elmpt, „Het Laarder Wasmeer” door J. E. Sluimers met mooie landschapfoto's en opnamen van een doodaars, een bosruiter en een oeverlooper, „Bruggepraatjes” door Akke de Vries en „De Hamster” door J. H. Krui-zinga.

Indien men voor rondzending in de Troepen een goed en boeiend natuur-tijdschrift zoekt, neme men „In Weer en Wind”. J. SCH.

Geschenkenlijst

Een abonnement op het Maandblad:

De Padvindster „ 1.60
De Kabouterkrant „ 1.—
De Verkenner f 2.50

BOEKEN

De Verloren Stad

Zwalkend op de Zuidzee

Allan Cameron

ingenaaid per stuk f 1.30
gebonden per stuk „ 1.90

Schefferdrukkerij, Dordrecht

Postgiro 2456 - Telefoon 5700

VAN DE REDACTIE

Daar ons blad in het vervolg iets vroeger in de maand zal verschijnen, verzoeken wij al onze medewerkers (inclusief afdeelingcorrespondenten en inzenders van opgaven voor „Welkom Nieuweling”) te willen zorgen, dat de copy niet later dan de 28e van de maand in het bezit is der redactie, Lubeckstraat 26, Den Haag.

* * *

Ook het Districtsblad van het district Utrecht meent, dat we ons niet moeten laten ontmoedigen door de ons opgelegde beperkingen, en spoort aan om thans met verdubbelde energie aan te pakken, in plaats van ons zelfvertrouwen, mede door allerlei geruchten, te verliezen. Veel van wat thans als „opbouw” en „vernieuwing” wordt aangeboden, hebben wij reeds tientallen jaren metterdaad betracht en niet zonder succes. Het district voegt de daad bij het woord. Met medewerking van Utrecht's burgemeester, die zich steeds een vriend van onze Beweging betoond heeft, heeft het de beschikking gekregen over de sportterreinen van de renbaan Mereveld voor de sport- en spelbijeenkomsten. Een instructeur, leeraar M.O. Lich. Oef., zal met behulp van een ploeg speciaal geoefende Leiders en Voortrekkers de troepen tijdens de te houden spel- en sportmiddagen op Mereveld oefenen. De ruimte is zoo groot, dat er plaats is voor eenige honderden Verkenner, Voortrekkers en Leiders. Iedere troep krijgt zijn stuk waar hij, na te hebben geopend op de gebruikelijke wijze (één vlag wordt voor allen geheschen), gedurende één uur rustig de verkennerstraining voortzet: EHBO, seinen, schatten, verkennerpas, oriënteren, schetsen, spelen, opmerken, formaties, ropespinning, lassowerpen, knopen, spoortekens enz. enz.

Daarna komen er nieuwe instructeurs in actie. Instructeur Stenvers, boks- en gymnastiekinstructeur van één der Utrechtsche Stammen en speciaal door hem opgeleide leiders en VT.'s zullen de leiding overnemen en instructie geven op het gebied van lichte atletiek en groepsspelen. Deze oefeningen geschieden in witte sportkleding; er is ruimschoots gelegenheid voor verkleeden. De troepen blijven bij elkaar. Na afloop sluiten de troepen den middag op eigen gelegenheid.

Als tegenprestatie voor het gebruik van het terrein, zal door leiders, voortrekkers en verkenner rond de velden een afrastering worden gemaakt.

Wij wenschen het district Utrecht geluk met deze oplossing der moeilijkheden en dit initiatief. Het is niet onmogelijk dat, door de omstandigheden gedwongen, hier een proef wordt genomen, welke belangrijke ervaringen kan opleveren voor den toekomstigen uitbouw onzer Beweging. Utrecht wil ons t.z.t. wel eens iets over dit experiment voor dit blad mededeelen, hopen we.

* * *

Volgens opgave van het Nationaal Hoofdkwartier van „De Nederlandsche Padvindere” hebben de volgende uit onze gelederen in den oorlog hun leven voor het Vaderland geofferd:

Loods P. KOET te Delft;
Voortrekker G. SARINK te Deventer;
Vaandrig H. B. LIPPING te Enschede;
Vaandrig R. AWERBACH te 's-Gravenhage;
Vaandrig W. J. DöNSZELMANN, te 's-Gravenhage;
Voortrekker K. VERWERS te Leiden;
O. p.v. Jhr. C. GEVERS DEYNOOT te Ede.
Eere zij hun nagedachtenis!

* * *

Inderdaad, het zijn maar zeer weinig klachten, die het N.H.K. hebben bereikt over padvindere, die zich ten opzichte van de ons land Bezettende Macht hebben misdragen of zich in politieke aangelegenheden hebben gemengd, maar al was het ook maar één klacht geweest, dan ware dit nog een groote EEN teveel.

We hebben vroeger wel eens geschreven, dat elke Padvinder, klein of groot,

de eer en de goede naam onzer Beweging in handen heeft en dat zijn oefening hem moet leeren deze verantwoordelijkheid te beseffen.

Thans, in dezen moeilijken tijd, heeft hij niet alleen de reputatie onzer Beweging in handen, doch ook haar bestaansmogelijkheid. De grootste correctheid, de grootste zelfbeheersching is thans geboden. Dit geldt zoowel voor het optreden tegenover de Duitsche Overheid en de Duitsche Weermacht als voor het zich strikt afzijdig houden van alle politieke demonstraties en straatrelletjes.

Als er ooit een ernstig woord tot jullie is gericht, dan is het thans. En met opzet doen we het op de meest eenvoudige wijze. Padvindere, laten we elkander wat dit betreft NU volkomen kunnen vertrouwen. Elke verkeerde en ondoordachte daad dupeert je broeder-padvindere, je Beweging.

JAN SCHAAP.

Molens in de Alblasserwaard

GROOT-NEDERLAND

Kalender van het Algemeen Nederlandsch Verbond

1941

Prijs 1.25 gulden

+ 20 ct. verzendingskosten

De prachtige A. N. V. Kalender is verschenen. Deze weekkalender werd samengesteld door de heeren C. van Son en F. Oudschans Dentz. Behalve een groot aantal zeer fraaie afbeeldingen uit het wijde gebied van den Nederlandschen stam, bevat de kalender een rijke

variatie van geschiedkundige gegevens.

Mogen wij U één of meer exemplaren van dezen waardevollen kalender toezenden?

De kalender bevat 56 bladen met prachtige cliché-afdrukken.

IN MEMORIAM A.P.L. COR ZINKWEG

Rotterdam (Gr. 21). Prachtig was het herfstweer, toen we onzen broeder-padvinder ten grave droegen, vol zonneschijn, evenals zijn leven was, tot dat een noodlottig ongeval aan zijn jonge leven een einde maakte.

Dat alle groepsleden en vele andere opgekomen waren om hem naar zijn laatste rustplaats te begeleiden, is mede een bewijs, dat wat van hem gezegd werd, volle waarheid was.

Hij was op en top Padvinder.

Steeds bereid, ook op zijn werk, ieder te helpen en altijd een zon te zijn. Een ingeboren hekel aan alle twist maakte hem tot een ware vrede-stichter.

Graag gezien....

In zijn gansche houding bleek hij een Christen-advinder, die inderdaad probeerde de weg te volgen, welke de groote Padwijzer ons aangeeft.

Wij begrijpen niet aan dit graf, waarom juist hij, die goedheid en vrede wilde, heen moest gaan....

Al is het dan ook beter jong met de zegen van God en de mensen in het graf te gaan, dan oud en gevloekt, toch blijft de droefheid....

Moge God, die nam, wat Hij eens gaf, zijn ouders, familie, ja allen, brengen tot het beleven van: „Wat God doet, dat is welgedaan“....

„Cor je leefde niet vergeefs....“

Voor ons ben je een aansporing, om beter onze talenten te gebruiken.

OUDESTE UIL,
Groep 21 „De Ketting“, Rotterdam

De Kabouterkrant

Uitgave: HET NEDERLANDSCHE PADVINDSTERSGILDE

ABONNEMENTSPRIJS SLECHTS f 1.—
PER JAAR BIJ VOORUITBETALING

Bedrag te storten op postrekening 273636
Maandblad „De Padvindster“, 's-Gravenhage.

VRAAGT GRATIS PROEFNUMMER

AAN SCHEFFERDRUKKERIJ, DORDRECHT, TEL. 5700

Afdeulingsberichten

Bloemendaal (Elswoutgroep). Na lange tijd horen jullie dan eindelijk wer eens wat van ons! Sinds ons laatste levensteken zijn we van troephuis veranderd. We zitten nu sinds Juli '39 op „Bleek en Berg“ een boerderij met erf en hooiberg. In 't woonhuis zijn 't hordehol, stamhut, leiderstent en materiaal-kamer. In de hooiberg, d.w.z. een soort gebouw dat van buiten een hooiberg en van binnen een ruim rond lokaal met schouw is, huist de troep. Onze patrouillehoeken staan op verhogingen van plm. 2,50 m, wat de ruimte ten zeerste bevordert en de intimiteit ten goede komt. De kroon op 't werk der laatste winter was ons succes op de districtswedstrijden, waar we het schild wisten te veroveren. Ons zomerkamp te Stroe, dat we door gebrek aan leiding niet met de hele troep maar in 2 gedeelten moesten houden was een succes. Ons programma voor deze winter zal beheerst worden door sport: 1 maal per maand zwemmen, 2 maal balspelen e.d. De rest van de tijd zullen we besteden aan training. Daar Akela Pauwer getrouwd is ziet de horde naar een nieuwe oude wolf uit. De horde floreert overigens wel. Er zijn momenteel 3 nesten en steeds komen er nog nieuwe jongens. De troep is op 't ogenblik „volgeboekt“. We werken nu met vier patrouilles van 7 à 8 man. De stam is er minder goed aan toe en telt slechts vier koppen. Nu verder geen nieuws, dus een zonnig spoor en tot de volgende keer.

P.L. WOLVEN.

Leeuwarden (Burmania Gr.) Ingevolge het verkeerd opvatten van het besluit der overheid, dat we ons in het openbaar vertoon wat moesten beperken, hebben we tot het verschijnen van „Weest Paraat“, binnenshuis-programma's uitgevoerd. Daarom

niet minder leuk, hoor! Welnee, we hebben ons nooit een ogenblik verveeld. O.a. hebben we ons die drie middagen o.a. ge-oefend in ju-jitsu en seinen, terwijl ook veel aan zingen werd gedaan. Ook het yell-programma werd duchtig geoefend en aangevuld. De rest van de tijd deden we een paar leuke verkenningsspelen. O.a. hebben we eens een soort hockey gedaan en wel als volgt: Twee stokken en een houtje lagen in 't midden van 't lokaal. Werd er een nummer afgeroepen, dan moest, op fluit-signaal, van elke partij het betrokken nummer een stok nemen en zo hard mogelijk trachten het houtje in 't doel te mikken. Gelukte dit, dan was er een punt behaald. De partij, die zo de meeste punten kreeg, had gewonnen. Met een animo dat dit spel gespeeld werd! Zaterdag 28 Sept. trokken we weer naar buiten en deden een spannend veroveringsspel, waarbij S.P.L. Wiep Wierda met zijn partij de overwinning behaalde. Woensdag 2 Oct. werd er een troepavond gehouden met het doel eens in nauwer contact met onze troepgeestelijke Ds. Oskamp te komen. Helaas bleek deze verhinderd. Nu werd de avond met zang en recreaties doorgebracht, afgewisseld door een spel.

Ons klaswerk vordert snel. Inmiddels zijn alweer 2 nieuwelingen tot 3e klasse opgeleid en ook zijn al verscheidene tweede klas-insignes uitgereikt de afgelopen weken, soms meteen vergezeld van enige vaardigheidsinsignes. In E.H.B.O. krijgen we een uitstekende opleiding, daar een dokter zich bereid verklaard heeft, ons daarin instructie te willen geven. Nu, een volgende keer verder. Met een stevige poot van S.P.L. K.

Poortugaal (Sven Hedin Troep). Hallo boys, hier de 35ste Rotterdamse Troep Sven Hedin te Poortugaal. Het is de eerste maal, dat jullie iets van ons horen. En het is wel een bijzondere omstandigheid, die er toe leidt, dat ik in de Verkenner een stukje over onze Troep schrijf. Zaterdag 5 October 1940 reikte de D.C., W. Kloot, aan IJsbrandt Mourik, een verkenner in onze Troep, het gouden erekruis met blauw-rood lint uit. Den 22sten Juni '40 redde IJs een klein meisje uit een brede baggersloot, zonder zichzelf te ontzien sprong hij in de sloot en bracht het kleine kind behouden op het droge. Wij vingen de middag aan met het breken van de vlag. En nadat de D.C. op verzoek van den Groepsleider de Troep geïnspecteerd had, moest IJs voor het front komen en spelde de D.C. hem het gouden erekruis op de borst, welk moment de Verkennersleider op de gevoelige plaat vast te leggen. Daarna sprak de D.C. ook de ouders nog toe en toen konden de Verkenners het Troeplokaal binnengaan. In het Troeplokaal werd er door den Hopman op thee met koek getraacteerd, waarbij één van onze nieuwelingen de handigheid had, een heel kopje thee over z'n broek te mikken, wat een algemeen gelach ten gevolge had. De middag werd verder gevuld met een spel „vlaggenroof“, hetwelk zonder overwinning van één der partijen beëindigd moest worden. Tot slot nog één van onze nieuwelingen geïnstalleerd, waarmee deze hoogtij-dag in de geschiedenis der 35ste Rotterdamse Troep Sven-Hedin eindigde. En nu kameraden tot de volgende keer een stevige linker van J. LINGBEEK (A.V.L.)

Handenarbeid

HOUTZAAGMODELLEN

met aanwijzingen voor het kleuren,
door K. BOUMA f 1,25

WAT ZAL IK LATEN MAKEN?

Hout-, carton-, celotex- en kralenwerk,
door J. COMBRINK f 1,75

HOUTARBEID.

Figuurzaagmodellen, uitgegeven door de
Ned. Bond van Volkshuizen te Rotterdam.
Portefeuille met 12 werktekeningen in
aanwijzingen f 0,75

MODERNE HOUTSLÖJD.

Tekst met 85 bladen, in portefeuille,
door H DE WINTER en J. J. DE WIN-
TER 2e druk f 2,90

RAFFIAWERK EN RIETVLECHTEN,

door G. LELY en H. VAN DER GAAF,
2e druk .. f 1,25 gebonden .. f 1,50

OOK BIJ DEN BOEKHANDEL VERKRIJGBAAR

P. NOORDHOFF N.V., Giro 6593, GRONINGEN

DE SCHOOL

Speciale Adressen van Particuliere Scholen, Instituten en van firma's in School- en Schrijfbehoeften

Bezoek

in vrijen tijd het

Nieuwe Gemeentemuseum

Den Haag

DAGELIJKS GEOPEND van 10—16 uur.

ZONDAGS van 13—16 uur.

Toegangs prijs 20 cent. Reductie voor groepen (minimum 20 personen) op schriftelijke aanvraag.

QUAKERSCHOOL EERDE TE OMMEN

De Internationale school met Internaat, waar een huiselijke sfeer heerst. Holl. afdeling met L.S. en groep voor Voortgezet Onderwijs, huiswerk onder speciaal toezicht. Uitgebreide sportterreinen, eigen Sportleraar, praktisch werken van alle leerlingen buiten en in de diverse werkplaatsen onder vakkundige leiding. Opening van de nieuwe Landbouwschool 1 September.

PROSPECTUS EN UITVOERIGE INLICHTINGEN OP AANVRAAG

Opleiding Technisch Officier ter Koopvaardij

MACHINISTENSCHOOL ROTTERDAM

Passerelstraat 30

2-jarige dag- en 3-jarige avondcursus

Vereischt wordt getuigschrift Ambachtsschool, 2 j. of 3 j. H.B.S. of diploma M.U.L.O. A. of B.

Ouders,

die een goed internaat zoeken voor hun kinderen, speciaal voor die een tekort toonen aan aandachtsconcentratie, wenden zich tot het

Instituut Klein Warnsborn te Arnhem

Kleine klassen. Individueel onderwijs.

Geregeld toezicht, dag en nacht.

GEZONDE OMGEVING

Telefoon : Arnhem 22012

Directeur: P. VAN AALTEN

VACANT

Rotterdam (Groep 19, De Trekvogels). Hier is 19 uit Rotterdam, naar ik geloof voor de eerste keer, maar dat geeft niets, want wat niet is dat komt nog, zo je ziet. We hebben niet zo'n erg grote troep, maar we hebben een Vaandrig waar we op aan kunnen, dus met goede moed vooruit zien. 14 September is er eene Patr. wedstrijd begonnen, die tegen Kerstmis eindigt. In een kleine maand werden al 4 insignes 2de klas, 2 insignes „Gids“, 3 insignes „Tolk“ en 1 insigne „uitgereikt en nog 2 welpen als Verkenner geïnstalleerd. Je ziet dus dat onze hoop niet ongegrond is. Op 25 September verliet Akela ons, die de vorige week haar Wood-badge ontvangen had. Het afscheidsfeestje was reuze leuk en er werd haar menig cadeau gegeven. Een Welp gaf haar namens alle Welpen een mooie bos bloemen en een geschenk, dat haar onder het opzeggen van een toepasselijk gedicht werd aangeboden. Van de Verkenner kreeg ze een boek, dat ze naar ze zei, vast van haar eerste salaris zou hebben gekocht. De Voortrekkers gaven haar een schilderij, dat door den Oubaas gemaakt was en waarvan de omlijsting door de Voortrekkers gemaakt was. Als herinnering aan de afscheidsavond werd haar een mooi afgewerkt programma gegeven. Het schilderij stelde ons clubhuis voor en het was buitengewoon mooi. Nu, ik zal eindigen met een stevige linkerpoot, KIEVIT 1.

Rotterdam (Maasgroep). De maand October is vlot verlopen, het botenmateriaal is ten dele geborgen. Zo nu en dan wordt er nog wel eens geroeid, doch langzamerhand trachten we weer aan het winterwerk te beginnen hetwelk wel enigszins anders zal zijn dan in andere jaren daar de meeste baksleiders en verschillende leden zaterdagmiddag school hebben. Doch ondanks schoolgang en duisternis gaan we de winter vol goeden moed in. Onze sen, bak heeft de motorbootkajuit in bezit genomen en ingericht, versierd met eigenhandige wandschilderingen etc. Ook zijn zij begonnen met zich te trainen in floretschermen. Deze week hebben we onze jaarlijksche fietstocht gehouden, we hebben n.l. enige omliggende dorpen bezocht zoals IJsselmonde,

Slikkerveer, Ridderkerk etc. Nadat we in de huiselijke woning van een onzer leden ons hadden vergast met limonade (welke door diens ouders ons werd aangeboden) keerden we tot onze basis terug.

K. M. V.

Vlaardingen (Willem de Zwijgergroep I). Hallo! Hallo! Hier is Vlaardingen weer met de afdelingsberichten. Op de Ereraad van 6 October werd besloten, dat er op de Woensdagavonden voortaan geen troep meer gehouden zal worden wegens de verduistering. Daarentegen wordt de gehele Zaterdagmiddag en avond voor het troepwerk benut. Er zal dan om 6.30 uur gezamenlijk op het troephuis worden gegeten. De Woensdagavond staat dan open voor het klaswerk. Zaterdag 5 Oct. zijn enige Zeeverkenner naar de vaart gegaan en hebben daar de kano schoongemaakt en vervolgens naar ons hoofdkwartier gebracht. Daar hebben wij hem met een takel in 't troephuis gehesen. Enige dagen daarna kreeg de hopman van de huisbaas van het troephuis bericht, dat wij ons troephuis voor 14 November moeten verlaten, omdat het gehele gebouw productief gemaakt wordt. Tot nu toe hebben wij wel ijverig gezocht naar een ander troephuis, maar we hebben er nog steeds geen gevonden. We zullen nog hard moeten werken, om op de gestelde datum, alle

NEEM TOCH

Beschuit van Hooimeijer

fabriek te Barendrecht.

3e Barendrechtseweg C 327, telefoon 406

Oude Bekenden van de Jamboree 1937

R. MEES & ZOONEN

ANNO 1720

**BANKIERS EN ASSURANTIE-MAKELAARS
ROTTERDAM - BEURSPLEIN 10**

BIJKANTOREN:

ROTTERDAM BEIJERLANDSCHELAAN 204
'S-GRAVENDIJKWAL 108
'S-GRAVENHAGE . KNEUTERDIJK 13
SCHIEDAM NIEUWE HAVEN 133
VLAARDINGEN . . . SCHIEDAMSCHEWEG 53
DELFT OUDE DELFT 165
AMSTERDAM HEERENGRACHT 442

(ALLEEN ASSURANTIE)

**DEPOSITO :: INCASSEERINGEN IN ALLE LANDEN
VREEMD GELD :: REISCHEQUES :: CREDIET-
BRIEVEN :: DOCUMENTAIRE CREDIETEN :: TRANS-
PORTVERZEKERING :: BRAND- EN INBRAAKVER-
ZEKERING :: LEVENSVZERKERING :: LIJFRENT
BEHEER VAN VERMOGENS :: EXECUTEURSCAP
TESTAMENTAIR :: EFFECTENORDERS :: BELEG-
GINGSADVIEZEN :: COUPONS EN LOSSINGEN
OPEN BEWARING :: LOKETKLUIS :: BEWINDVOE-
RING BIJ VRUCHTGEBRUIK EN MINDERJARIGHEID**

BLOEMENMAGAZIJN BEKKER

WAGENWEG 78

t.o. Hazenpaterslaan

HAARLEM

TELEF. 11418

NEEM TOCH

Beschuit van Hooimeijer

fabriek te Barendrecht.

3e Barendrechtsheweg C 327, telefoon 406

**SPECIALE ADRESSEN VOOR KAMPEERDERS
EN TOERISTEN TE GRONINGEN**

Fa. P. Mees Lzn Vischmarkt 24/28
Telefoon 746
KAMPEERARTIKELN Uitgebreide
sorteering!

ZEELAND.

Drogisterij Schulte en Thieme

in het Huis met de Roode Pilaren — MIDDELBURG
Snelverbanden, Verbanddoozen in verschillende grootten

lokale van ons troephuis uit elkaar gehaald te hebben. De stamhut van de voortrekkers, die juist geheel klaargekomen was zal weer geheel moeten worden afgebroken, en we zijn ook van plan de grote schouw, die in de blokhut van de verkenner staat geheel af te breken, en hem dan in ons andere troephuis weer geheel op te bouwen. Verder moeten dan de blokhut, het speel-lokaal en de leiderskamer afgebroken worden.

Woensdagavond de 9de October werd er een grote kampvuur-avond in de blokhut gehouden. Er werden veel liedjes gezongen en de hopman vertelde een spannend verhaal. Ook werden er op die avond nog twee verkenner geïnstalleerd n.l. de Zeeverken-ner G. P. Altink, die reeds eerder op Curacao bij de padvinders was geweest en de landverkenner Daan v. d. Krans. De avond werd besloten met het zingen van het Wilhelmus.

Woensdag 16 October werd oubaas de Ligt, door A.D.C. Hop-man Sunderman uit Schiedam, geïnstalleerd. De installatie vond om 7 uur plaats, zodat er toen nog maar zeer weinig jongens waren. Hopman Sunderman wees ons er nog eens op, dat wij ons juist in deze tijd als padvinders moesten gedragen. Na de installatie werden nog enige spelen gedaan. Dit was tevens de laatste troepavond op Woensdag. Op 23 Oct. werden bij verschil-lende jongens 1e, 2e en 3e klasse-eisen afgetekend en op 30 October nog 2e en 1e klasse eisen. Verder geen nieuws, tot de volgende maand, in ons nieuwe troephuis. Een goed pad.

ZEEMEEREN III.

Zwolle (Groep I). Hallo, hier Overijssel's hoofdstad weer. Allereerst een verslag van het zomerkamp van de troep. Dit jaar zijn voor het eerst, in tegenstelling met andere jaren, patrouillekampen gehouden. De seniorenpatrouille, de Hout-duiven, heeft dit jaar de Hoge Veluwe bezocht. De Sperwers hebben een gedeeltelijk trek-, gedeeltelijk vast-kamp gehouden. Zo werd de eerste dag Zeesse (bij Ommen) bereikt, de vierde dag werd verder getrokken naar Drenthe, alwaar een kamp van enige dagen was. De laatste drie dagen werden doorgebracht in de omgeving van Meppel. De Spechten-, Kemphanen- en Koekoeken-patrouille hielden dit jaar hun kamp in Ommen, met name Ada's Hoeve. Deze kampen, die een nieuwe proefneming voor de troep waren, zijn uitstekend geslaagd. Na dit korte verslag over het Zomerkamp, volgende keer mededelingen over het verdere leven in de Troep. Allereerst heeft de Houtduiven-patrouille opgehouden te bestaan, doordat de oudere jongens de voor-trekkeersleeftijd hadden bereikt en er niet genoeg ouderen voor deze patrouille meer aanwezig waren. Ook de Troepleider ging over, terwijl twee der P.L.'s de stad verlieten. De patrouille-leider van de Houtduiven werd nu troepleider. Zo ontstonden er 2 vacante plaatsen, die echter op het ogenblik weer aan-gevuld zijn. De troep heeft dus een verjongingskuur ondergaan en het is te hopen, dat het peil van vroegere jaren weer bereikt wordt. Op het ogenblik gaan we nog geregeld naar buiten, zowel naar ons oude terrein Soeslo als naar een nieuw in de omgeving van de Hoonhorst (dit is halfweg Zwolle-Dalfsen) dat door Hopman is ontdekt. Ook hebben we een nieuw troep-lokaal, in de vorm van een huisje bij een speeltuin in het Oosten van de stad. Deze winter zal veel aan huisvuil worden gedaan, zoals figuurzagen, modellen pionieren van bruggen, enz. Verder geen nieuws, dus tot de volgende keer P.L. KOEKOEKEN.

VEGLA

*Het
inmaakglas
van
Schiedam*

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

VEREENIGDE GLASFABRIEKEN

SCHIEDAM

HOLLAND